

Jules Lemaitre

ABC

Scurte povestiri

MultiMedia Publishing

Jules Lemaitre

ABC

Scurte povestiri

MultiMedia Publishing

ABC Scurte povestiri

Carte pentru copii

Jules Lemaître

Ilustrator: Jacques Onfroy de Bréville (JOB)

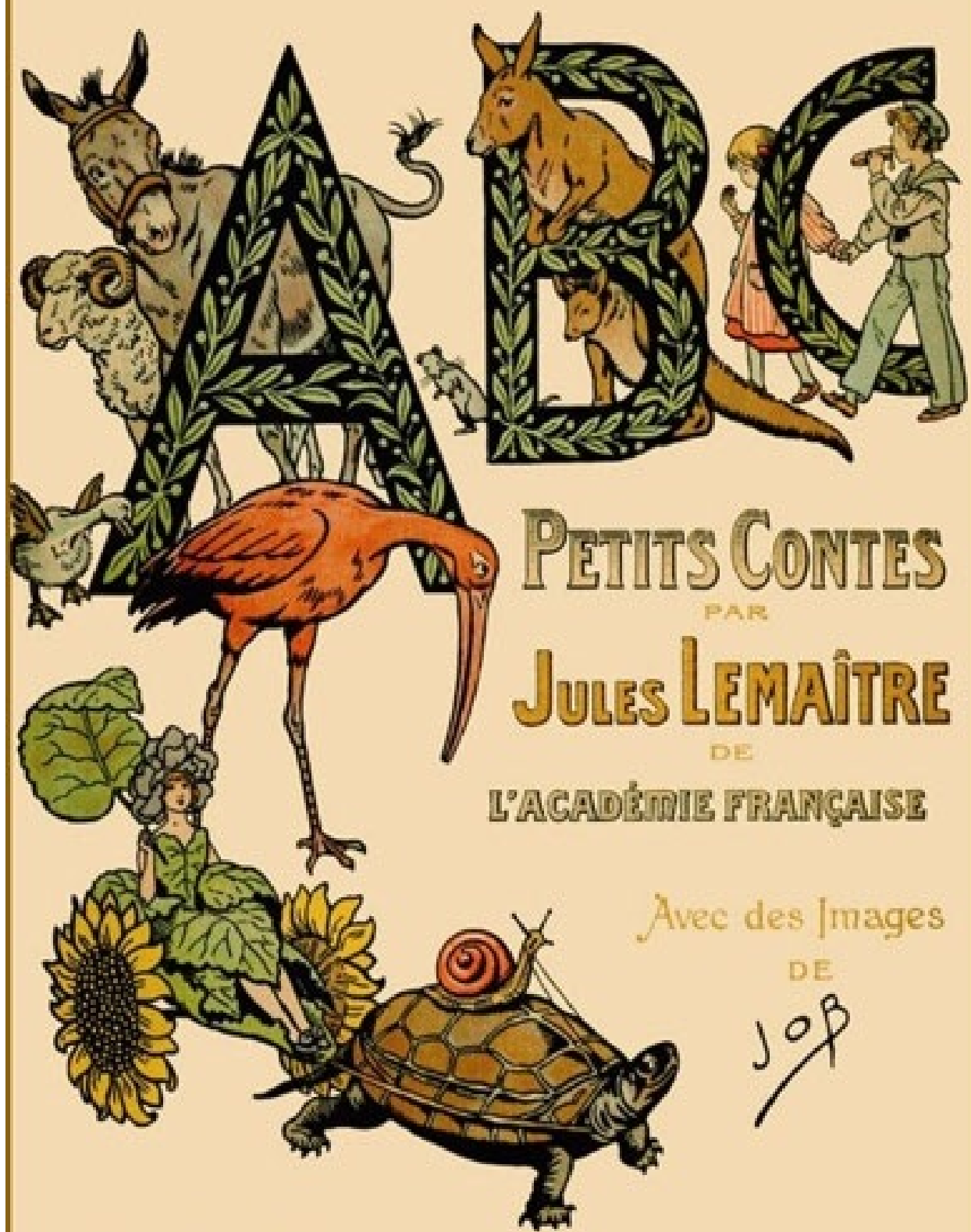
Translator și editor: Nicolae Sfetcu

Publicat de: MultiMedia Publishing

Copyright 2018 Nicolae Sfetcu

Publicat de MultiMedia Publishing, www.telework.ro/ro/editura

ISBN: 978-606-9016-88-6

PETITS CONTES
PAR
JULES LEMAÎTRE
DE
L'ACADÉMIE FRANÇAISE

Avec des Images
DE

Job

MAISON ALFRED MAME & FILS

Măgarul

Trăia, într-un sat, o femeie săracă în vârstă, care avea drept companie doar un măgăruș. Ea îl iubea foarte mult pentru că acesta era inteligent și bun, iar el părea fericit să poarte pe spatele lui legumele din grădină în piața orașului.

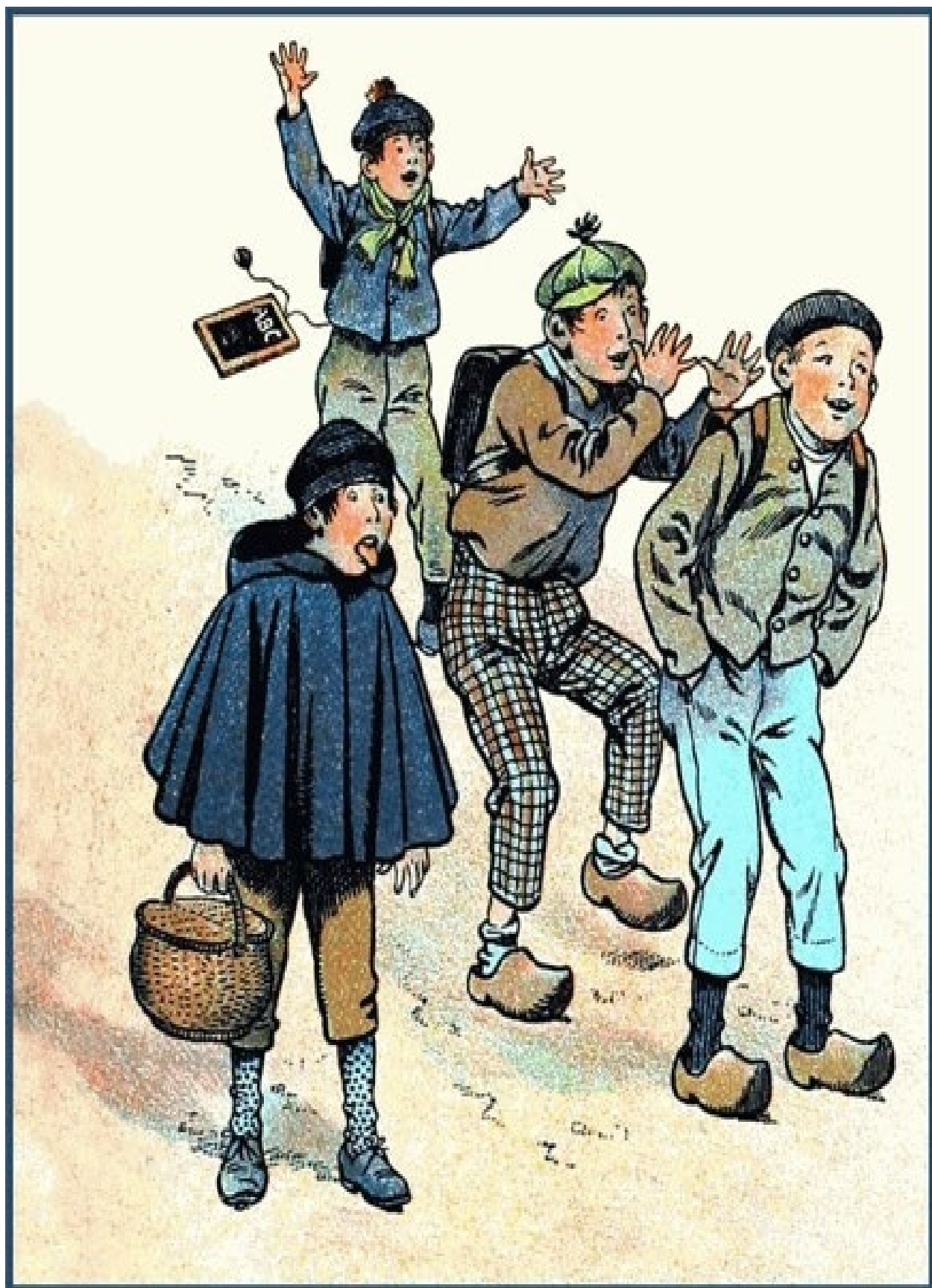
Dar băieții răutăcioși râdeau de bătrână și de măgărușul ei de fiecare dată când se întâlneau.

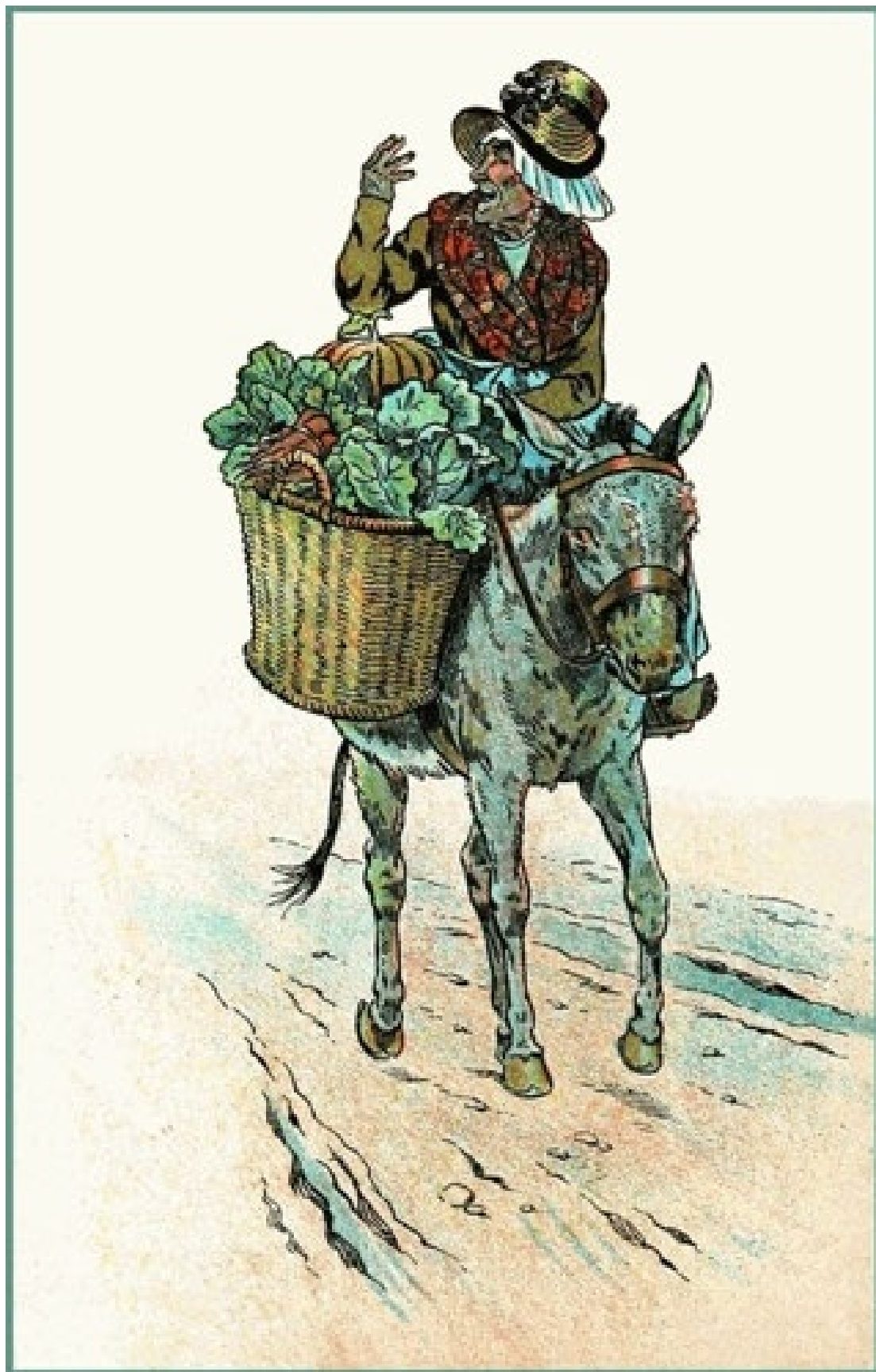
Într-o zi, au început să strige la bătrână:

"Bună ziua, mama măgarului!"

"Bună ziua, fiii mei!" le-a răspuns ea.

Magarul părea să facă haz de ei, la rândul său, dând din urechi, iar băieții cei răutăcioși nu au mai găsit nimic de răspuns.

Berbecul

Berta era o fetiță foarte neatentă, care lăsa întotdeauna ușile deschise.

Mama ei, care era fermier, o certa de multe ori, pentru că, în lipsa lui Berta, câinii, găinile și chiar și porcii murdăreau totul.

Dar Berta nu a încercat să fie mai atentă. Într-o zi când mama ei era la piață, Berta s-a dus să se joace în grădină uitând, ca de obicei, să închidă ușa.

Berbecul a scăpat din țarc și a intrat liniștit în casă.

Cum nu s-a întâlnit cu nimeni la parter, a urcat pe scări la primul etaj, unde era frumoasa cameră a părinților lui Berta, cu un dulap cu oglindă.

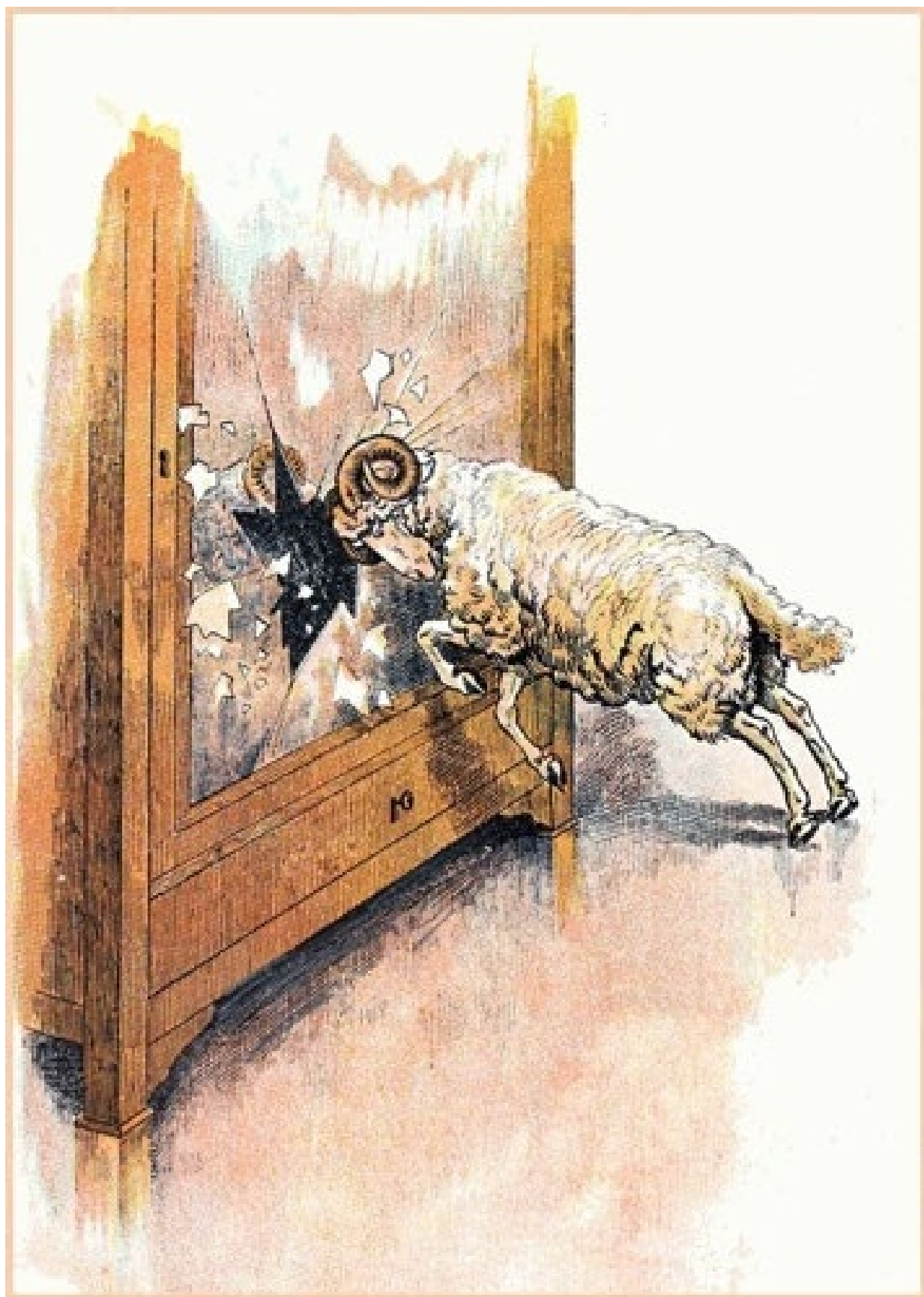
Atunci când berbecul și-a văzut imaginea în oglindă, a crezut că este un alt berbec, și l-a amenințat cu coarnele; dar celălalt a făcut aceeași mișcare.

Furios, s-a ridicat în picioare; dar celălalt, s-a ridicat și el.

Atunci berbecul s-a aruncat cu toată forța lui înspre oglindă, spărgând-o în bucăți.

Apoi a coborât scara și a părăsit casa, foarte mândru că l-a pus pe celălalt berbec pe fugă.

Seara, Berta a fost aspru pedepsită de mama ei, și jură că de atunci nu mai lasă ușile deschise.

Rața

O rață clocea o duzină de ouă pe care le ținea sub ea. Unsprezece din ouă arătau ca toate ouăle de rață, dar al douăsprezecelea era mai mare și părea diferit. Rața era foarte mândră de acest ou; îl arăta la toți vecinii veneau să o vadă și spunea:

"Vedeți cât e de mare! Sunt sigur că va ieși o rățușcă superbă."

După ceva timp, mama rață a auzit în interiorul celor unsprezece ouă obișnuit mici lovituri de cioc, și apoi ciripituri; apoi a văzut ieșind din găoace unsprezece rățuște mici fermecătoare, îmbrăcat într-un puf galben. Dar al douăsprezecelea ou întârzia să eclozeze. Și, cu toate că această o neliniște puțin pe mamă, ea își spunea:

"Cu atât mai frumos va fi copilul." Și s-a pus răbdare la loc pe clocit.

Dar, când în final oul a eclozat, săraca mamă s-a îngrozit. Nu era o frumoasă rățușcă, ci un animal mic și urât cu un gât prea lung, cu corpul prea mare, și care mergea cu labele spre interior, fără nicio eleganță. Cei unsprezece frați și surori îl batjocoreau, iar mamei însăși, atunci când își conducea copiii la baltă, îi era rușine de el, pentru că toți spuneau când trecea pe lângă ei:

"Oh! Ia uitați-vă la rățușca asta urâtă!"

Nimeni nu vroia să se joace cu el, astfel încât micuțul era tare nefericit. Întindea

gâtul prea lung spre cer ca și cum ar fi vrut să spună:

"Ah! De ce m-am născut?" sau, aplecându-se de-a lungul corpului său, rămânea să viseze într-un colț.

Într-o zi când ceilalți l-au certat mai mult decât de obicei, a decis să-și părăsească familia. A mers mult drept înainte și a ajuns la un lac unde înotau lebede.

"Ah!" și-a zis rățușca cea urâtă, "cât de frumoase sunt aceste păsări! Mă vor alunga cu siguranță, pentru că sunt prea urât."

Și era pe cale să se retragă, când o bunică lebădă, care se odihnea pe mal, l-a strigat:

"Hei! Copile, de unde vii și cum te numești?"

"Vin din curtea de păsări, doamnă, și numele meu este rață. Am plecat de acasă pentru că prietenii mei mă consideră prea urât și nu vror să se joace cu mine."

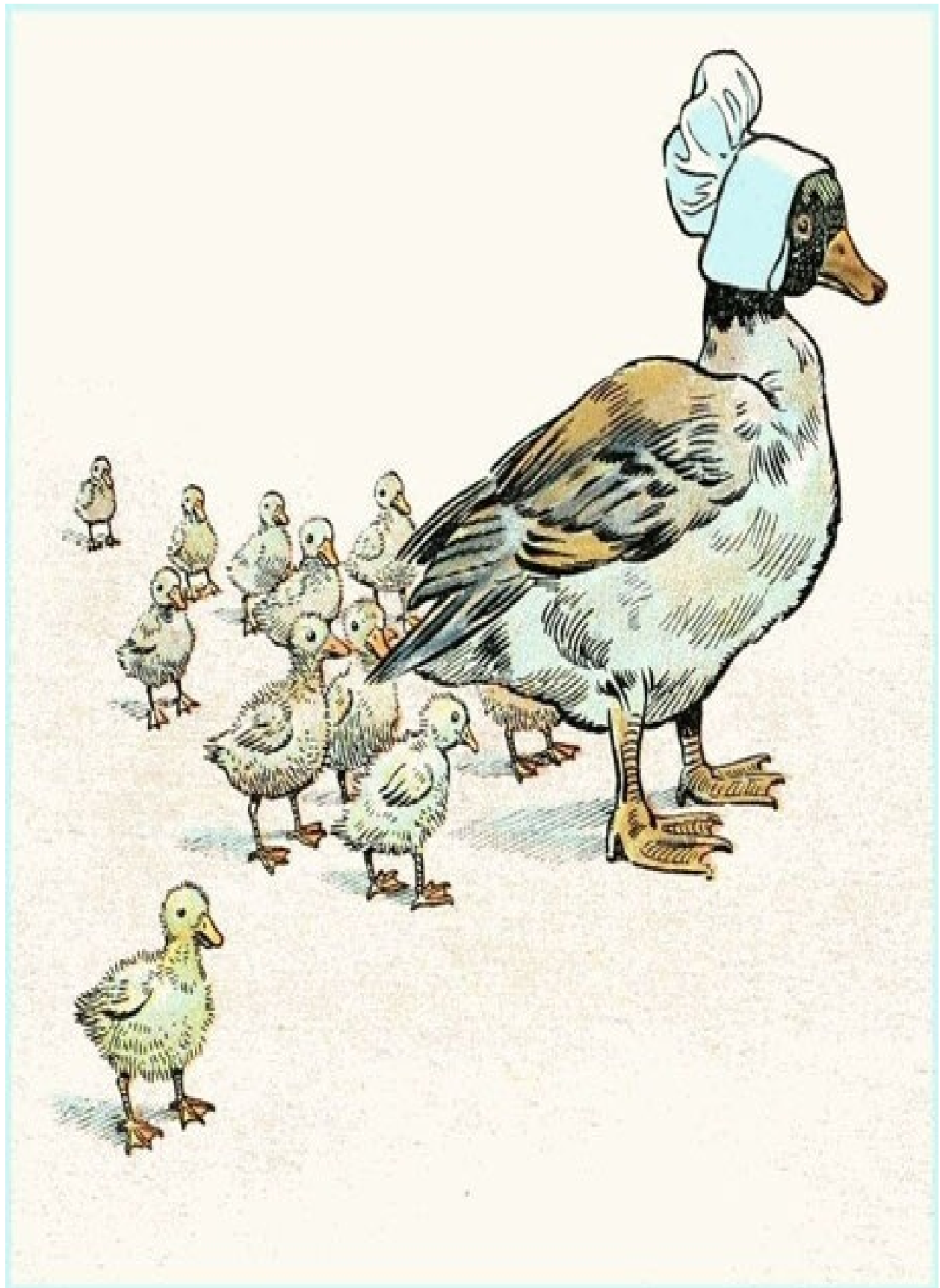
"Bietul copil!" a spus bunica. "Adevărul este că nu ești prea frumos, dar asta pentru că ești obosit și trist. Lasă-mă să mă uit mai bine la tine. Îmi amintești un pic de fiul meu pe care l-am pierdut ... Da, nu există nicio îndoială despre asta, tu nu ești deloc o mică rață, ești într-adevăr o lebădă. Probabil că fermierul a tras unul din ouăle noastre între ouăle de rață; și cea pe carte ai considerat-o ca fiind mama ta a fost doar cloșca ta. Bietul mic orfan, vino la pieptul meu!"

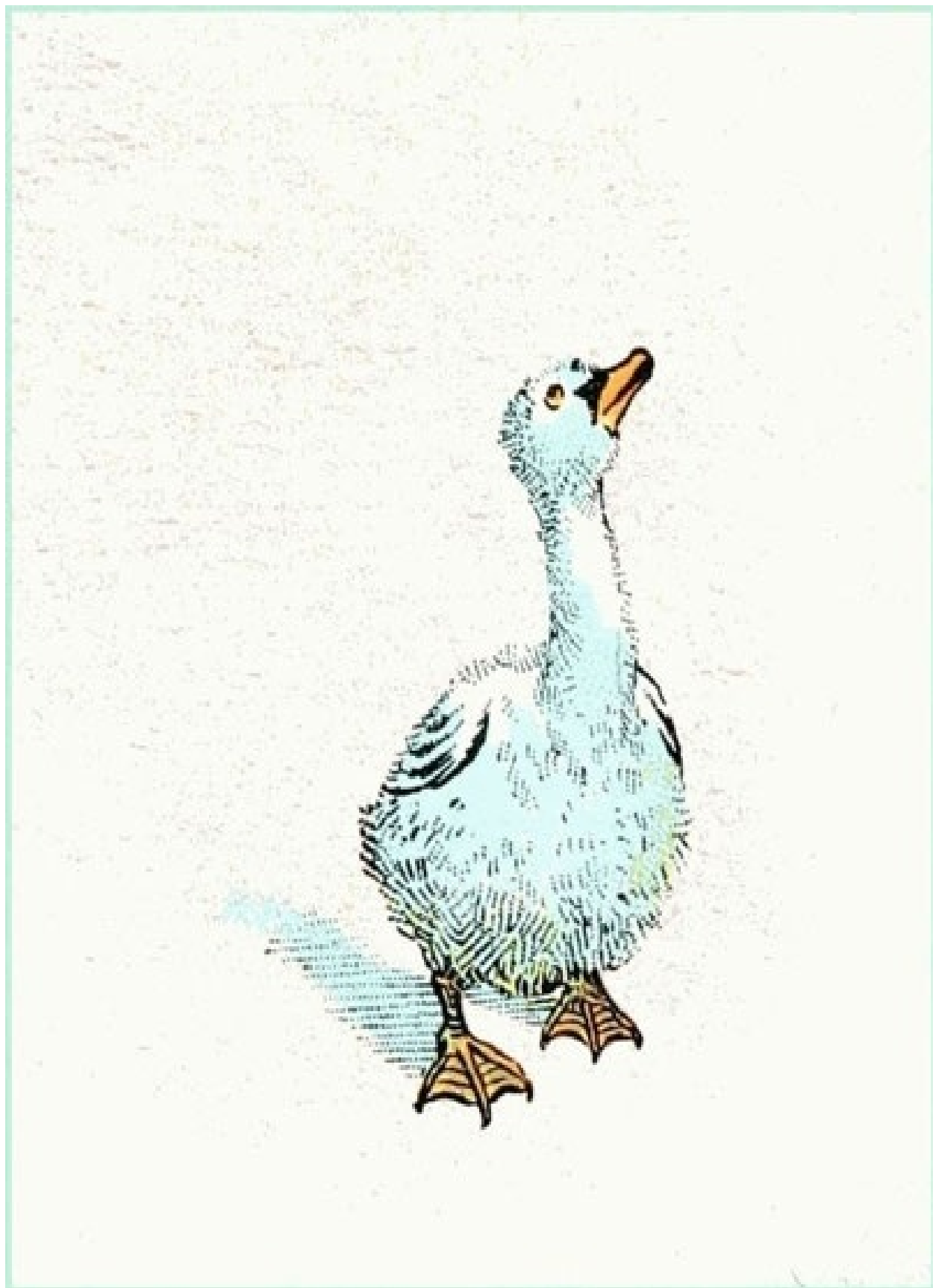
Apoi bunica chemat toate celelalte lebede, și le-a spus povestea rățuștei celei urâte.

"Nu e chiar așa de urât", au spus lebedele.

Și un domn lebădă, cu un plastron alb magnific și frumoase picioare lăcuite, a declarat:

"Lăsați-l să rămână printre noi, și în trei luni o să-i dau pe fiica mea în căsătorie."

Libelula

Știți ce este o libelulă?

O libelulă este o insectă zburătoare luguș și drăgușă care trăiește pe lângă cursurile de apă și iazuri pe o frunză de nufăr.

Este ca o domnișoară pentru că are talia fină, un corset de satin verde, aripi la fel de delicate ca și muselina rochiilor fetelor, și pentru că adesea se așează pe marginea frunzei pentru a se privi în apă, la fel cum fetele reale se privesc în oglindă.

Melcul

A fost odată un domn și o doamnă Melc, care locuiau pe o varză.

Erau mari, grași și lucitori, și ar fi putut fi fericiți. Dar nu aveau copii, și asta îi măcina foarte tare.

Într-o zi, tocmai trecea pe lângă varza lor un melc mic, slab și amărât, care le-a cerut de pomană.

Ei au început să-i pună întrebări și au aflat că era orfan.

Imediat doamna Melc, profund mișcată, a spus soțului ei:

"Dacă l-am adopta?"

"Asta intenționez să îți propu și eu," a răspuns domnul Melc.

Și a ieșit aproape în întregime din casa lui să-l îmbrățișeze pe noul său fiu.

La puțin timp, micul melc a devenit mare, gras și lucitor.

Atunci mama Melc i s-a adresat tatălui Melc:

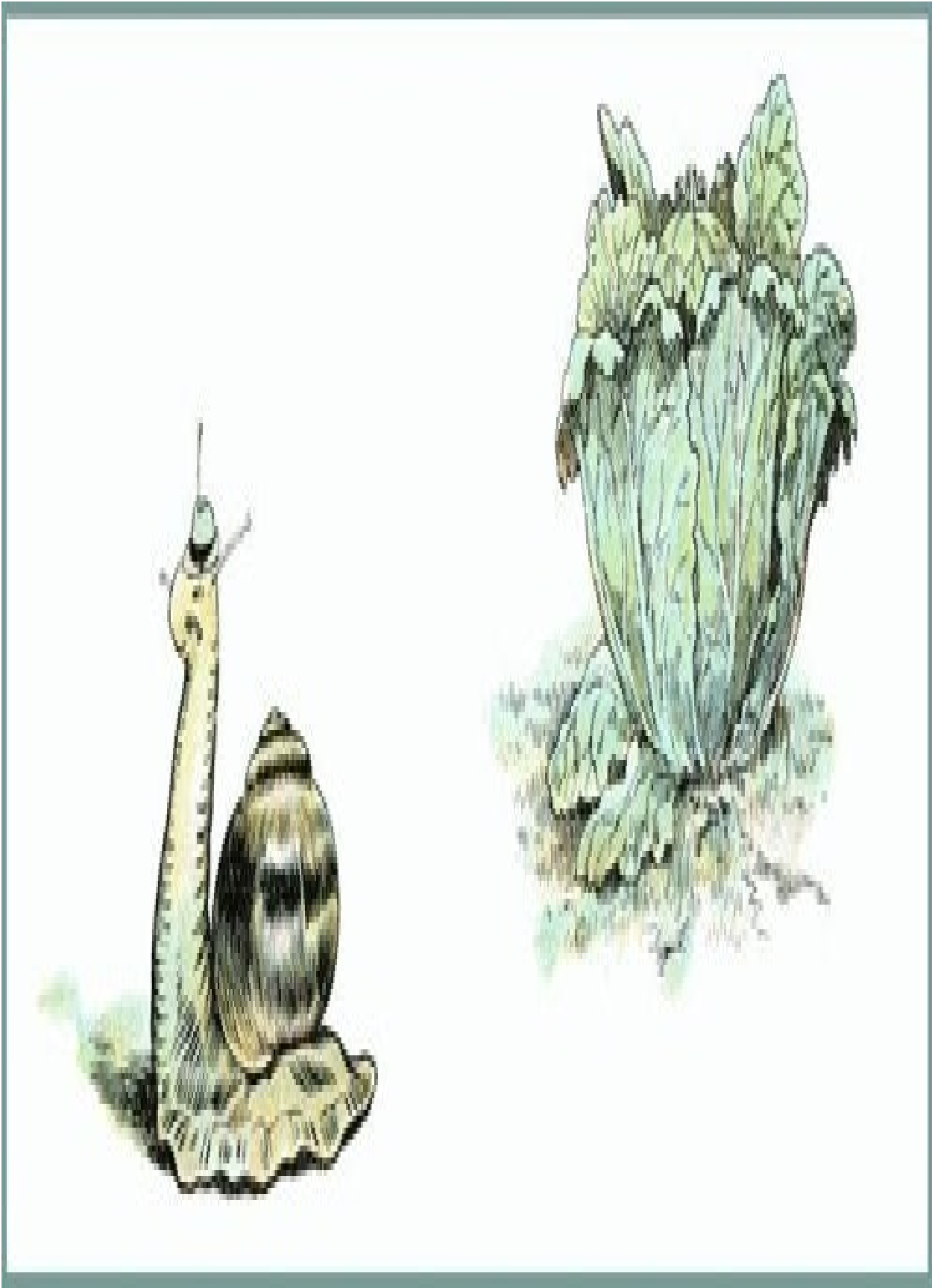
"Dragul meu, trebuie să îl căsătorim pe fiul nostru. Trebuie să-i găsim o fată frumoasă din lumea noastră, astfel încât să avem nepoți frumoși."

"Asta intenționez să îți propu și eu," a răspuns soțul. "Dar cu cine să vorbim pentru asta?"

"De la balconul meu verde", spuse doamna Melc, "văd furnicile..."

(Va continua cu Furnica)

Furnica

(Continuarea povestirii Melcul)

"Poporul furnicilor", spuse doamna Melc, "este un popor activ care vine și pleacă fără încetare pe drumurile din Franța, și care cunoaște, probabil, o mulțime de oameni, și este la curent cu multe lucruri. Vom întreba furnicile dacă nu știu ele o fată demnă să se căsătorească cu melcișorul nostru."

"Asta intenționez să îți propu și eu,", spuse tatăl Melc.

Și coborî din balconul său cu soția sa pentru a întreba furnicile.

Furnicile răspunseră:

"Avem exact ce vă trebuie. La câțiva metri de aici, în gaura unui zid vechi, am văzut o doamnă Melc cu cea mai frumoasă cochilie, ai căror părinți au fost gătiți recent. Sărăcuța este singură pe lume."

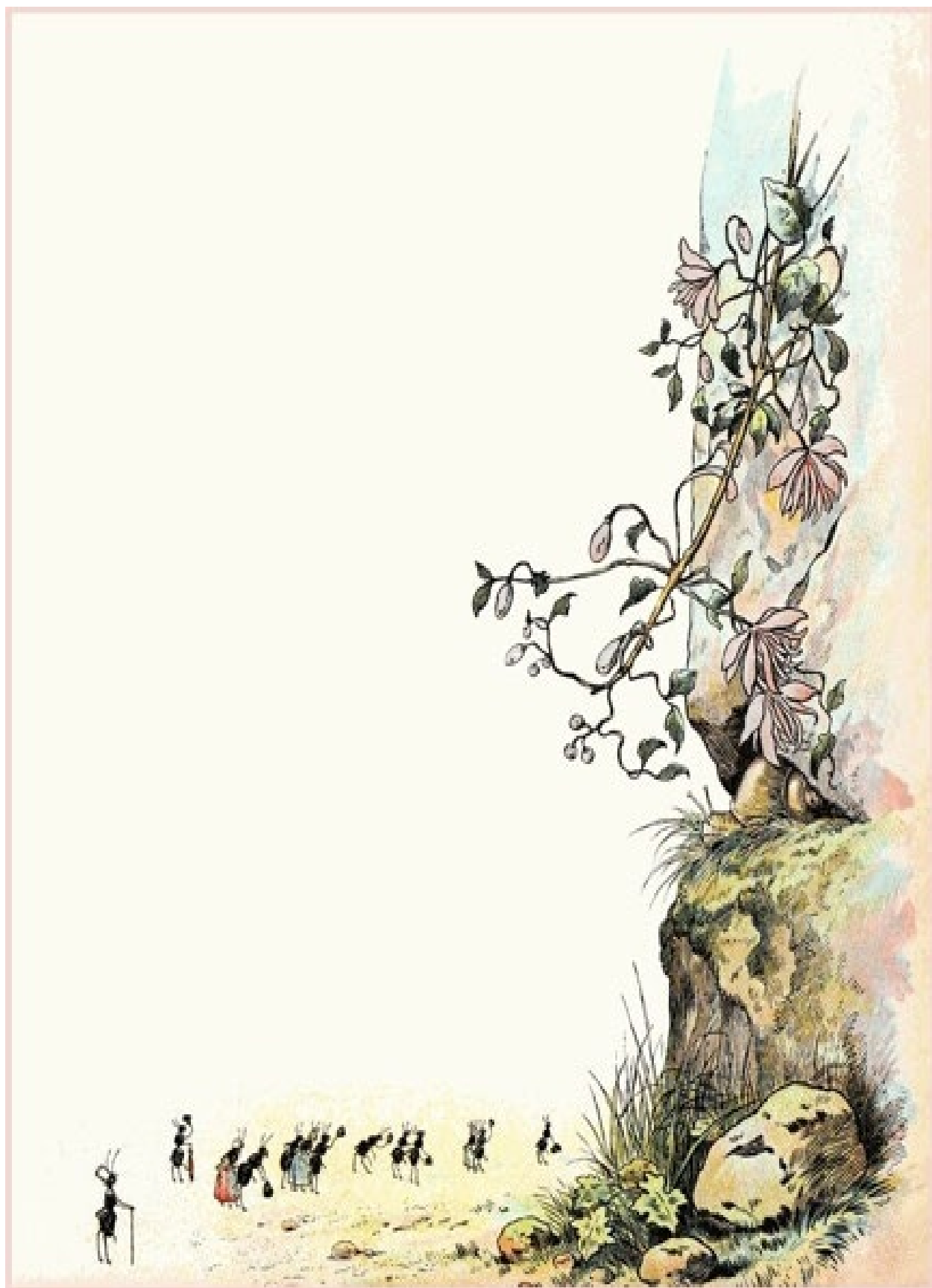
"Nu va mai rămâne mult timp singură", strigară într-un glas domnul și doamna Melc. "Duceți-vă, vă rog, să-i cereți mâna pentru a se căsători cu fiul nostru."

Furnicile porniră la drum și ajunseră în apropierea peretelui vechi, unde orfana

plângea că părinții ei au fost gătiți.

Ea a fost atât de fericită de propunere, încât i-a acordat imediat mâna, chiar și fără să îl cunoască, fiului adoptat de bătrânii melci, și ea a început să meargă, salivând de bucurie de-a lungul drumului.

Dar nu avansa prea repede. Așa că furnicile au fabricat un scaun mobil din iarbă pe care l-au cărat pe umerii lor. Și așa săraca orfană a ajuns, după mai multe zile, la varza socrilor ei și în brațele logodnicului ei.

Prăjitura

Doi copii au primit o prăjitură mare și una mică, spunându-li-se:

”Împărțiți!”

Cei doi copii erau o fetiță de șase ani și un băiețel de patru ani.

”Uite!”, a spus fetița, ”ia această prăjitură mică frumoasă. Eu o să o mănânc pe cea urâtă și mare.”

”Eu o prefer pe cea urâtă și mare”, a spus băiețelul.

”Dar este urâtă!”

”Da, dar este mare!”

Rândunica

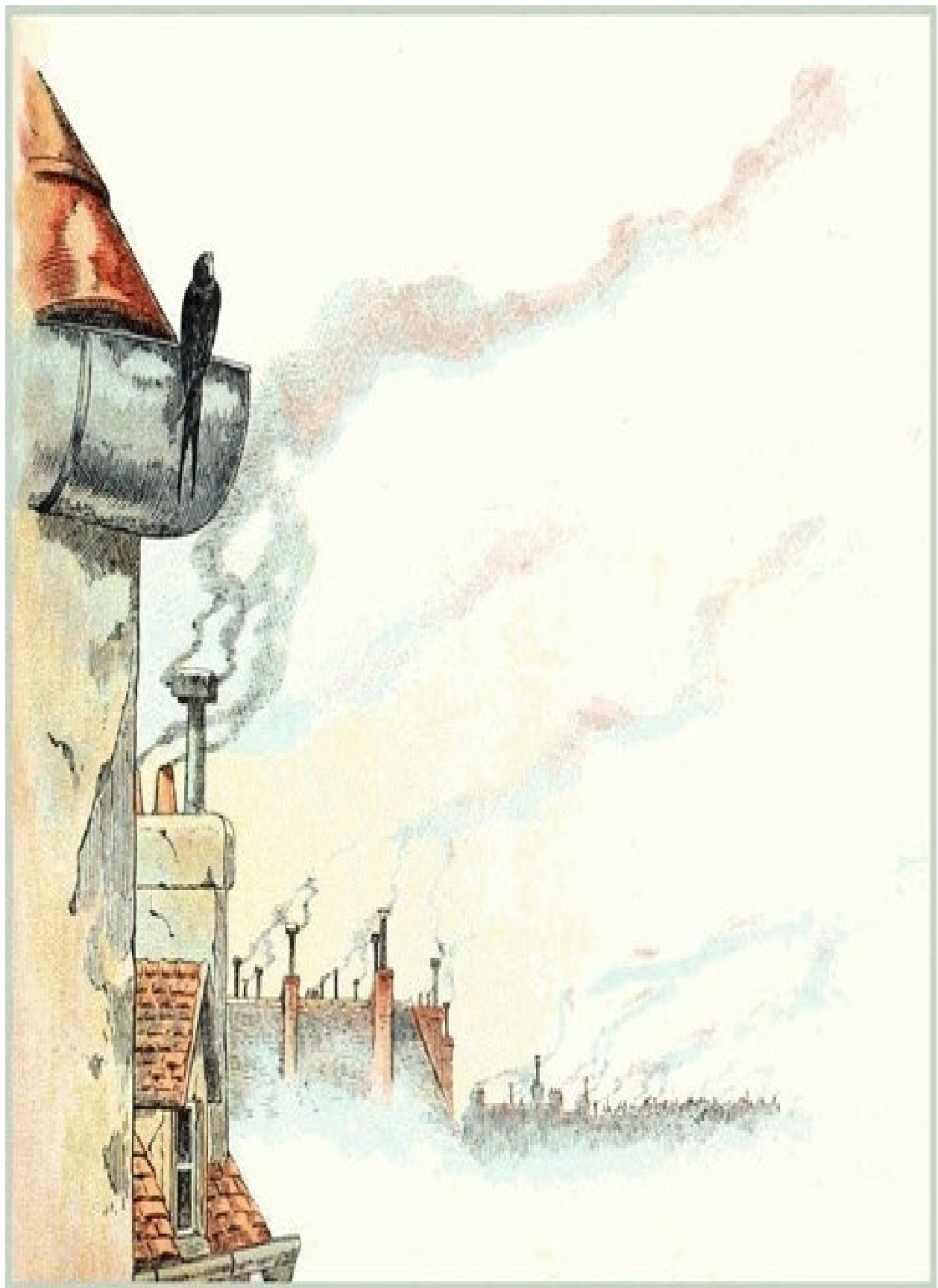
Toată lumea știe că rândunicile pleacă iarna în zone cu climă caldă și nu se întorc până primăvara.

Pentru a face această călătorie lungă, rândunicile mame își adună copiii în jurul lor. Dar un pui de rândunică sărman, care căzuse din cuib într-o zi cu vânt, șchiopăta puțin și nu a putut zbura cu frații ei.

S-a oprit cu tristețe la marginea acoperișului, unde trăia departe de familia ei, și cu siguranță ar fi murit de foame, frig și durere, dacă nu ar fi fost luată de copiii din casă.

Au pus-o într-o cușcă, în apropierea sobei; au hrănit-o cu muște și viermi, astfel încât rândunica s-a însănătoșit complet și nu a mai șchiopătat deloc la întoarcerea primăverii.

Și când părinții rândunicii au venit din țările calde, copiii au deschis cușca. Rândunica a recunoscut pe mama sa și, cu strigăte de bucurie, s-a aruncat în aripile acesteia.

Ibis

În curtea unui castel se găsea, printre tot felul de păsări, și un ibis roz.

Se spunea că a fost adus din Egipt de către fiul casei, care era un mare călător.

La început, acest străin nobil era foarte respectat. Când ibisul își desfăcea aripile, porumbeii gângureau:

”Oh! Ce frumos! Parcă ar fi piersici în floare!”

Găinile admirau curba elegantă a ciocului. Rațele, care au picioarele atât de mici, priveau cu invidie la picioarele lungi ale ibisului, care părea pictate cu ripolin roz.

Flatat, ibisul se plimba în lung și în lat. Le-a vorbit de patria lui Egipt, de Nil, de struți, piramide și minaretele din Cairo.

Mai întâi l-au ascultat cu respect; dar, treptat, au descoperit că el spunea mereu același lucru.

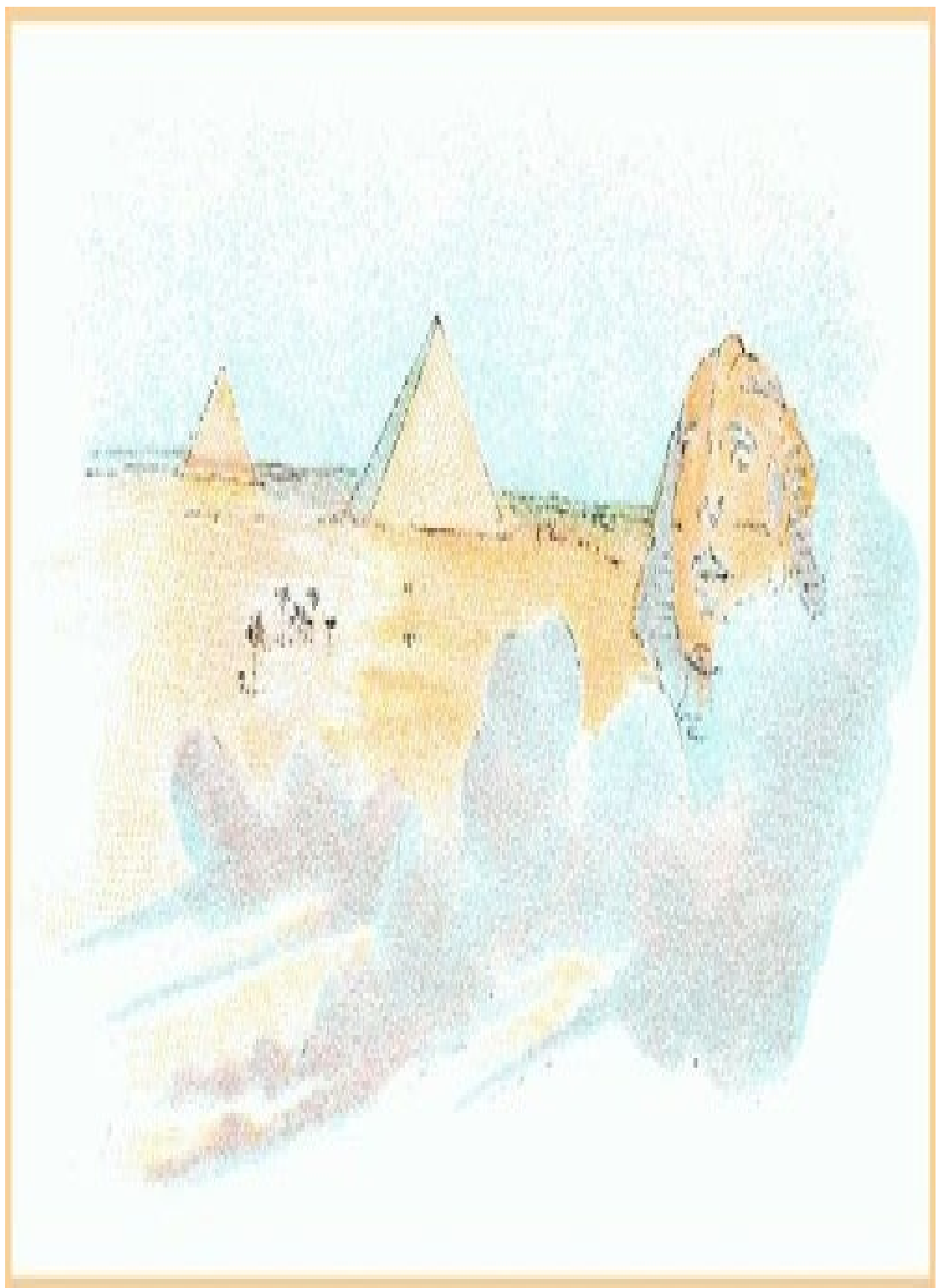
Curcanul a rostit furios:

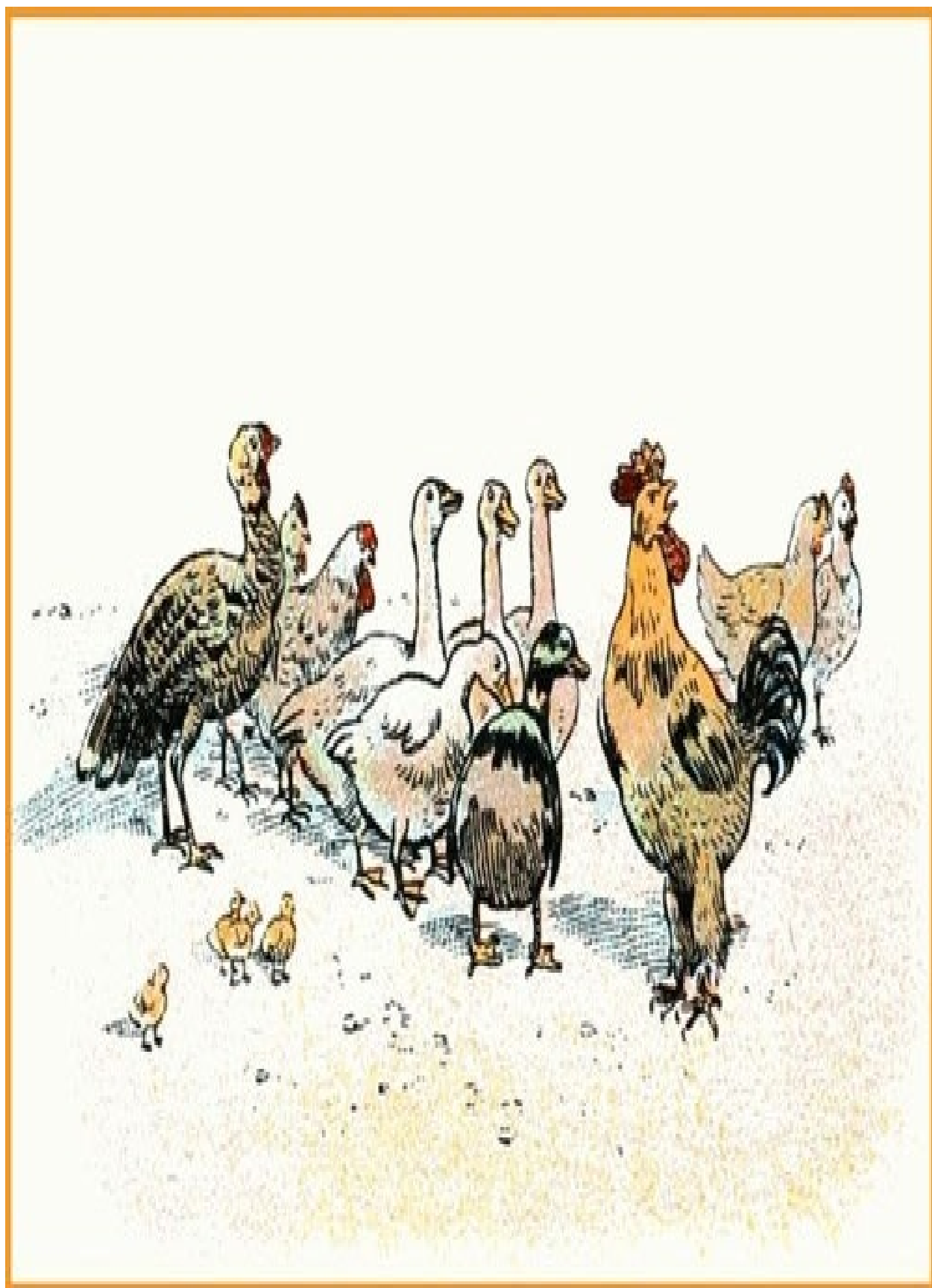
”Ce palavragiu!”

Bibilica și-a bătut joc de nasul lui de bețivan, și o rățușcă a împins impertinența până la a-l întreba cât l-au costat centimetrul de bețigașe care îi servesc drept picioare.

Atunci bietul ibis roz s-a retras într-un colț. Și s-a proptit ferm într-un picior, visând la țara lui, la Nil, la piramide și minarete.

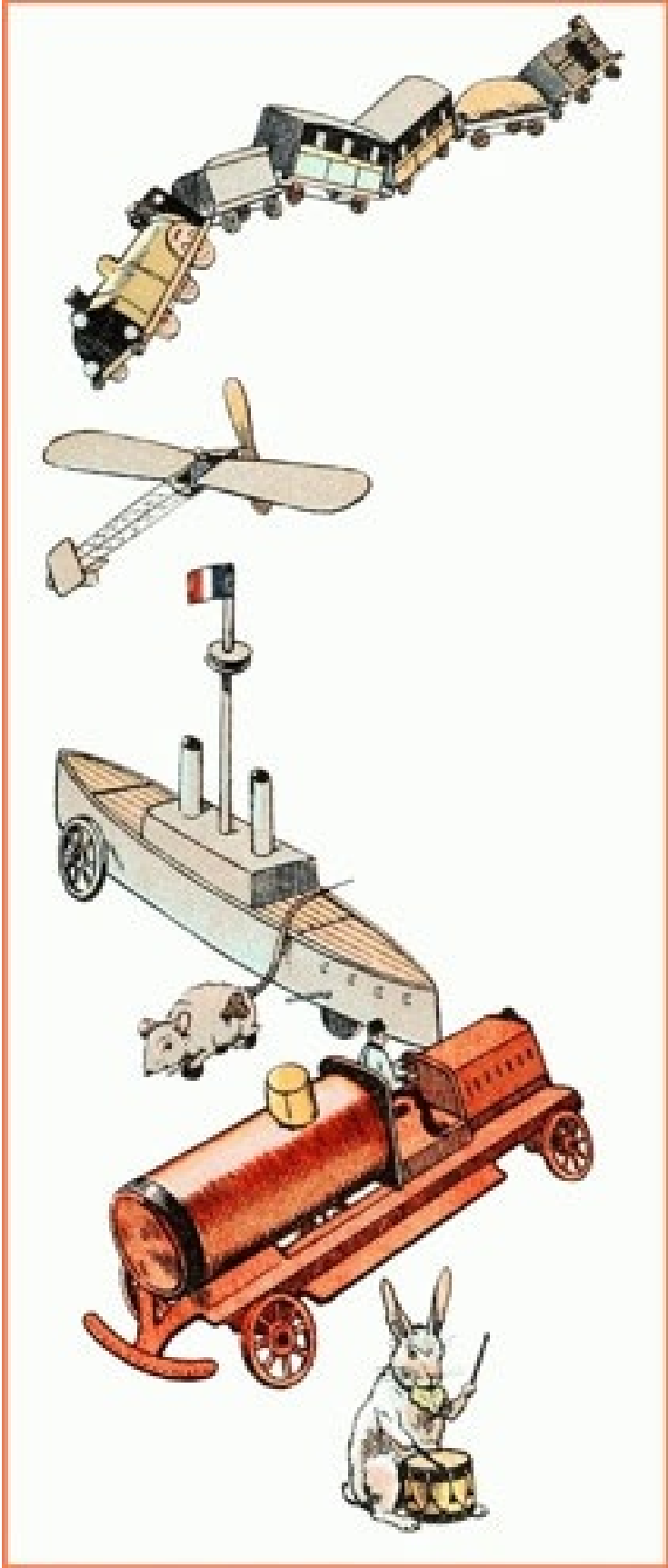
Jucării

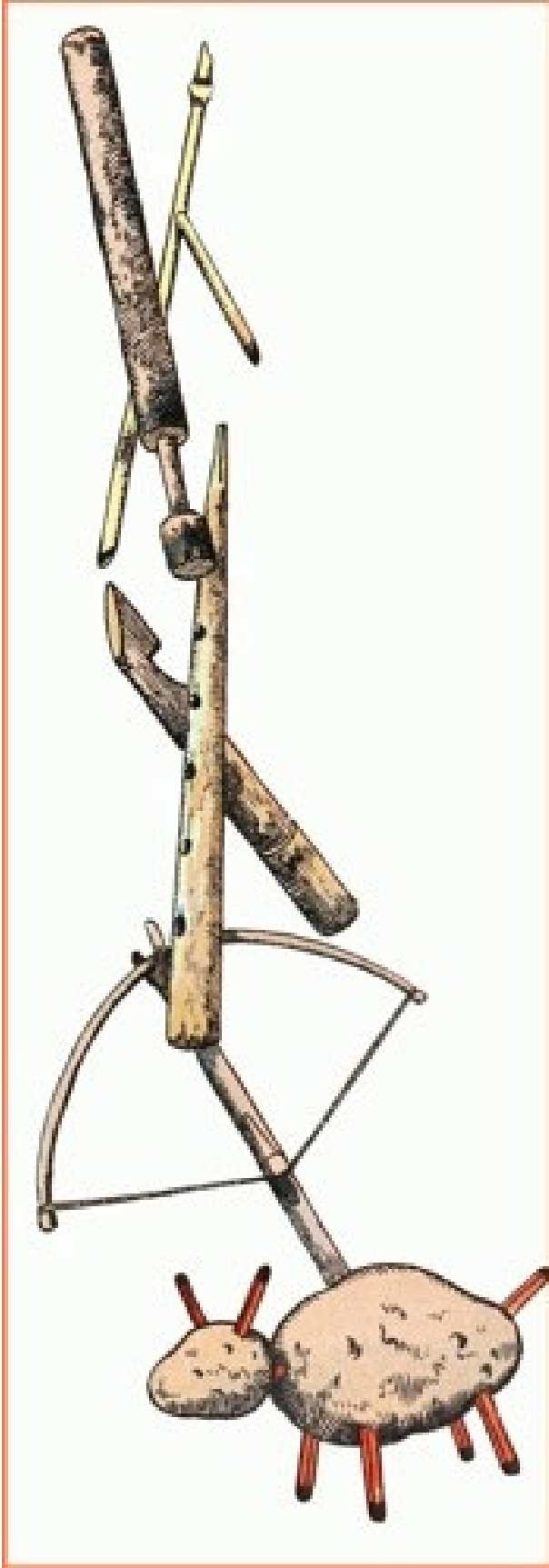
Un băiețel de oraș, Robert, avea jucării mecanice, foarte scumpe, pe care le reasambla mereu, care se spărgeau adesea și care nu îl distrau deloc.

Într-o zi a întâlnit un băiețel de la țară, Matei, căruia părinții lui nu i-au luat jucării, dar care își făcea singur fluieri, tuburi pe care sufla sau aspira soc, sâmburi de caise și paie.

”Oh! ce frumos și cât e de amuzant!” a spus Robert. ”Învăță-mă și pe mine cum să fac.”

Matei l-a învățat. Robert a vândut la un bătrân negustor de rarități jucăriile mecanice care ajunseseră inutile, și, cu banii pe care i-a obținut, a cumpărat prăjituri, pe care cei doi copii le-au mâncat cu mare poftă.

Cangurul

Pe când cangurii trăiau în paradisul terestru, labele lor din față erau la fel de mari ca și cele din spate.

Dar, din cauza lungimii mari a picioarelor lor, cangurii au devenit extrem de hoți. Ei nu trebuia decât să întindă brațele pentru a ajunge și apuca ramurile și a culege cele mai bune fructe, pe care le ascundeau apoi în buzunarul mare de pe burta lor.

Astfel au sărăcit ei copacii din paradis.

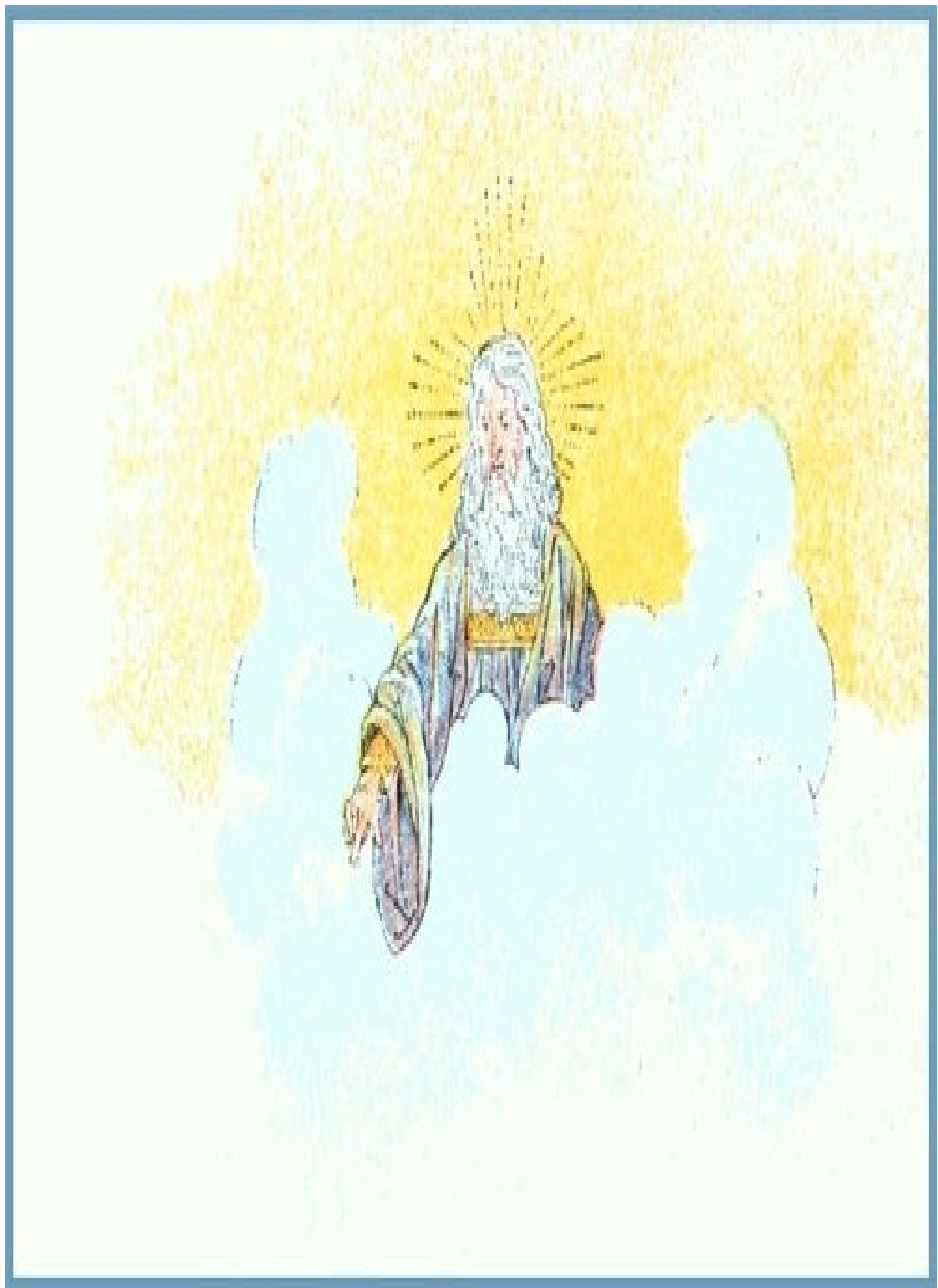
Alte animale care nu puteau face același lucru s-au plâns lui Dumnezeu.

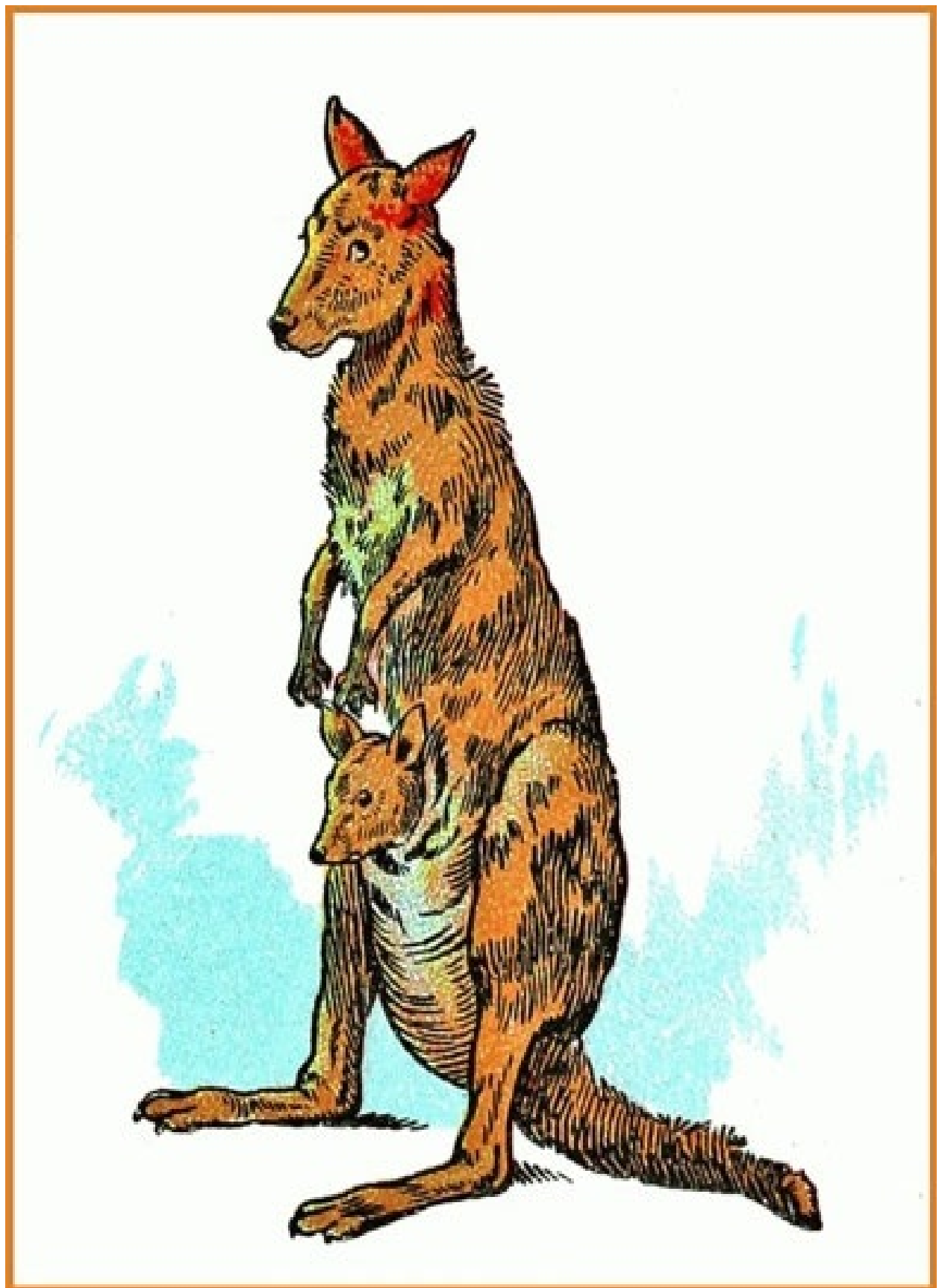
Bunul Dumnezeu a adus în fața Lui cangurii și, pentru ca acestora să le fie mai greu să mai fure fructe, le-a scurtat picioarele din față.

Din acel moment, cangurii au aceste cioturi pe care le vedeți în imagini, iar buzunarul de pe burta lor este nu le mai servește decât pentru a-și ascunde puii.

Lupul

Când lupul a mâncat cei șase iezi mici, și-a simțit stomacul atât de greu, încât s-a dus să tragă pui de somn în spatele fântânii.

A uitat să mănânce și pe cel de al șaptelea iezișor, care se ascundea sub pat. Astfel, atunci când mama capra s-a întors de la piață, cu un coș pe braț, acest mic iez a fost cel care i-a spus că lupul i-a mâncat pe cei șase mici frați ai săi.

”Ah! Copiii mei! Dragii mei copii!” s-a tânguit capra ștergându ochii cu un colț al șorțului.

Dar, regăsindu-și curajul, l-a luat pe acest cel mai mic ied de mână și a început să caute lupul. Nu a trecut mult timp că l-au găsit dormind profund în spatele fântânii și sforăind cât îl țineau puterile.

”Stai așa, tâlharule”, a spus capra mamă; „o să vezi tu!”

Și, scoțând din coș un cuțit de bucătărie, a tăiat burta lupului pe toată lungimea sa dintr-o singură lovitură, și șase iezi mici au sărit la gâtul mamei lor. Pentru că lupul îi înghițise cu atâta lacomie, că nu a avut timp să-i mestece și ei erau încă în viață.

Capra și iezișorii au râs și au plâns împreună pe moment; apoi mama a spus:

”Nu s-a terminat totul! Duceți-vă repede și aduceți-mi șase pietre mari. Le voi pune în locul vostru în burta lupului, și o să îi cos la loc pielea. Astfel, el nu va ști nimic când se va trezi.”

Când totul a fost gata, mama și copiii s-au ascuns, pentru a vedea ce va face lupul.

După o clipă, acesta s-a trezit, s-a frecat la ochii și apoi săa pipăit pe burtă.

„Ce tare e!“, a mârâit el. „Fără îndoială că nu am digerat bine. Ah! Știu, am uitat să beau.”

Și, ridicându-se, s-a dus la fântână. În burta lui, cele șase pietre făceau un zgomot ciudat.

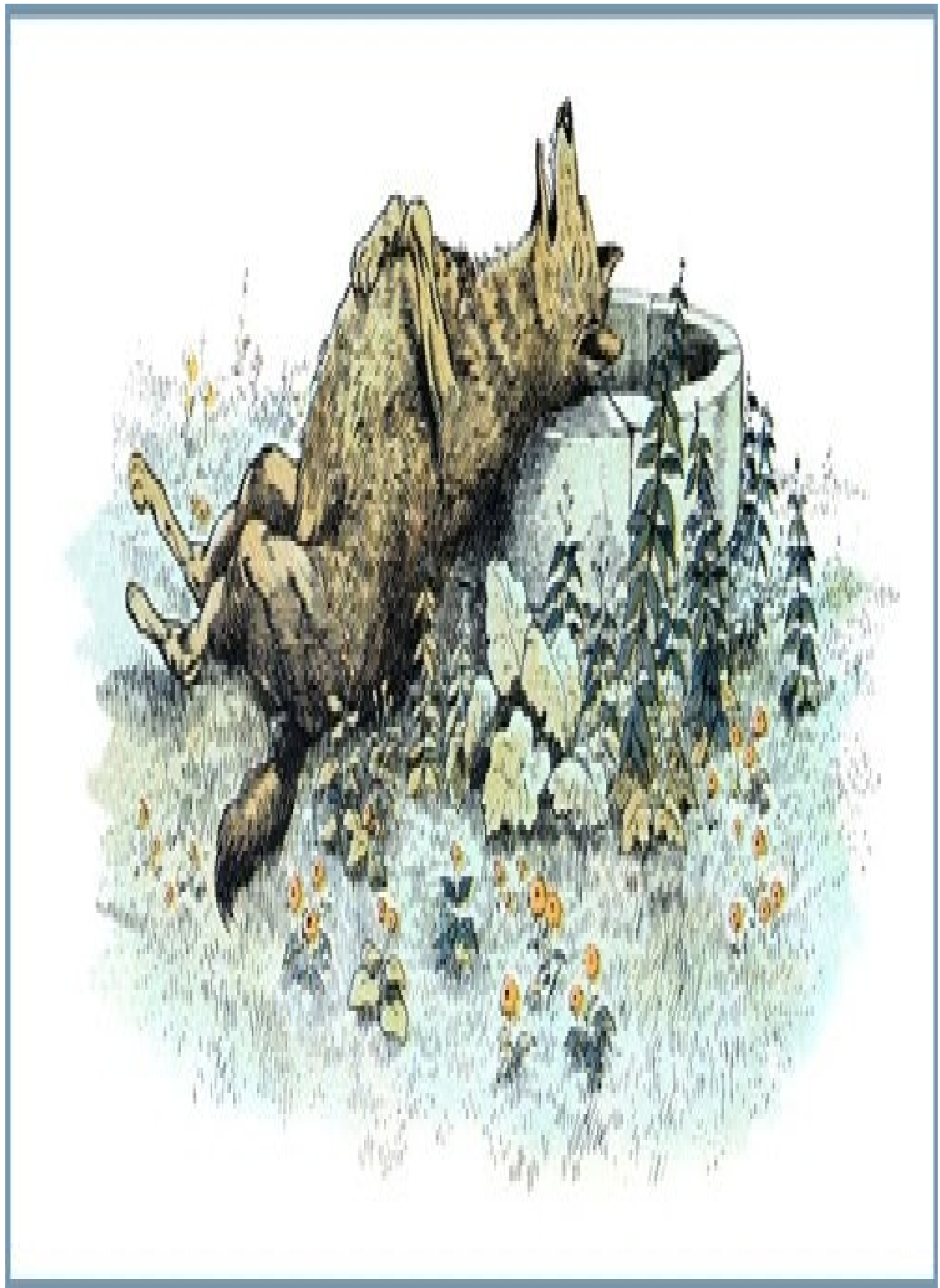
„Nu îmi dau seama ce păcăne așe în burta mea!“, spuse lupul.

Și s-a aplecat să bea.

Dar această mișcare a antrenat pietrele din stomacul lupului una după alta, greutatea lor atrăgându-l înainte, iar bătrânul tâlhar a căzut cu capul în jos în fântână.

Atunci capra și cei șapte mici iezi au încins de bucurie o horă în jurul fântâni .

Vrabia

Într-un lan de grâu, vrăbiile ciuguleau boabe. Pisica morarului le urmărea de mult timp, dar nu reușise să le prindă; pentru că, imediat ce se apropia de ele, păsările zburau.

”O să vă prind eu până la urmă, fraierilor mici”, își spunea pisica meditănd la un șiretlic.

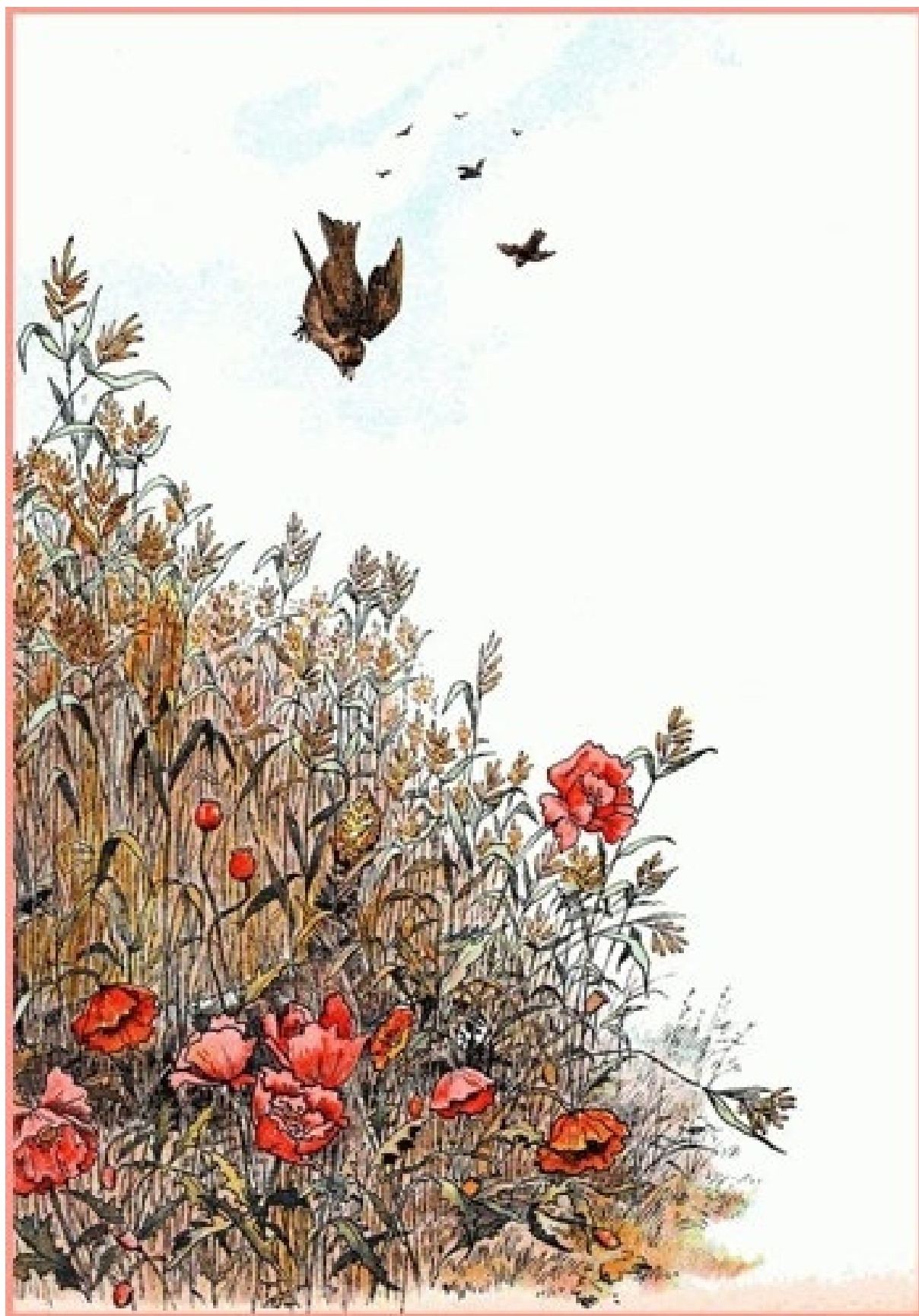
Și-a înmuiat una dintre labele sale din față în apă, și a fugit la moară pentru a plonja într-o grămadă de cereale, astfel încât boabele au rămas lipite de laba sa umedă.

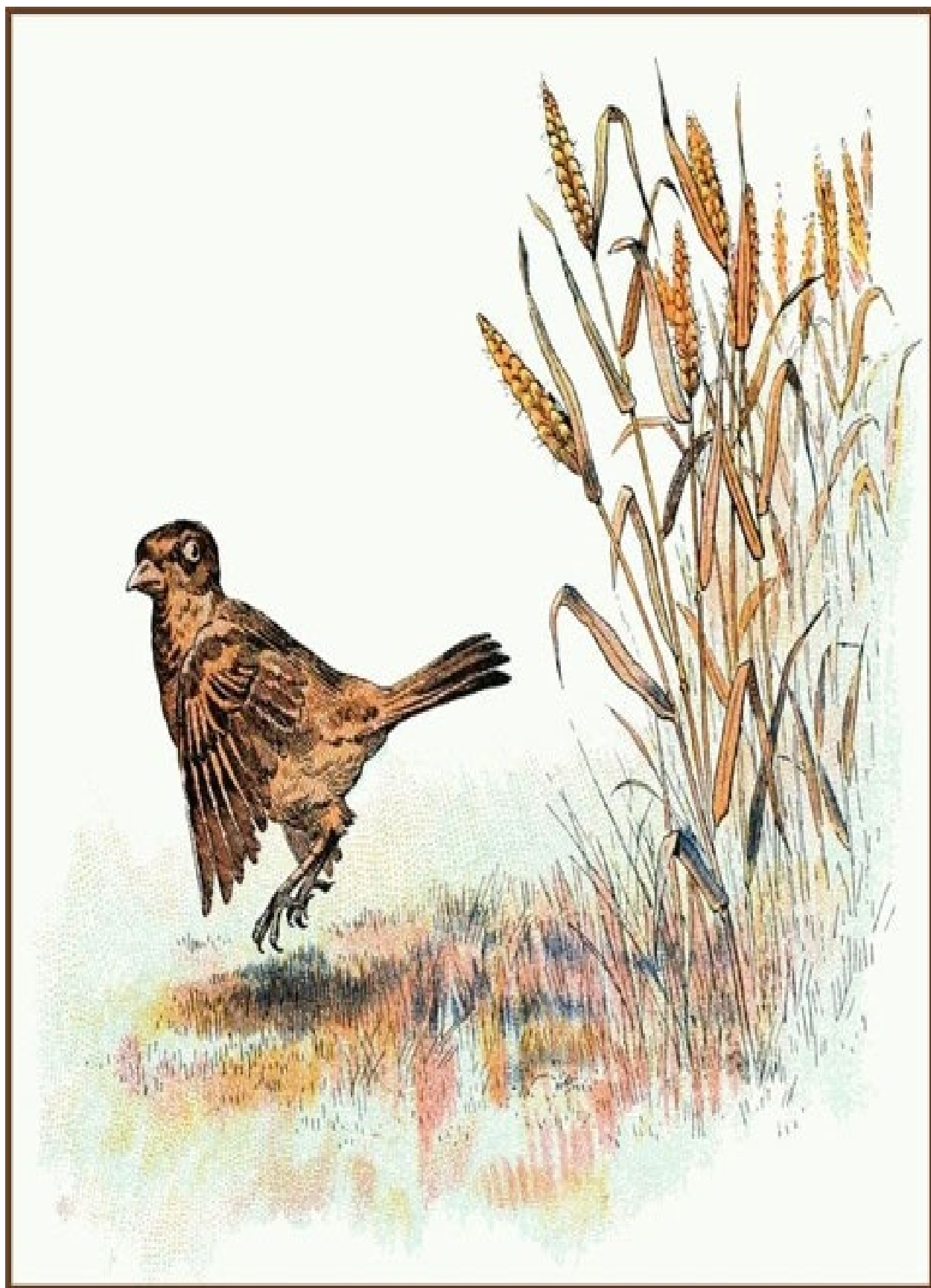
„Așa“, și-a spus ea, „piciorul meu arată ca un spic mare de grâu, și voi prinde astfel păsările.”

Țopăind, ajunse la lanul de grâu, se întinse pe jos pe spate și ridică laba în sus.

Păsările au crezut că e un spic de grâu și au început să ciugulească boabele. Atunci repede, cu cealaltă labă, pisica le-a prins.

Curând vrăbiile au văzut capcana, și ai căutat un alt lan. Dar una dintre ele, care scăpase din ghearele pisicii, rămăsese cu o frică atât de mare, că acum vedea în fiecare spic de grâu o labă de pisică, și a jurat să nu mai mănânce decât fructe care atârnă de ramurile copacilor.

Zăpada

Patru fete se uită pe fereastră la zăpada care cade. Ele s-au născut în Orient, unde nu e niciodată foarte frig, și aceasta este prima dată când văd zăpadă.

”Ce poate fi aceasta?” întreabă Leila, cea mai mică.

„Eu știu“, răspunde Cora. ”Se face curat în cer, și Preasfânta Fecioară bate patul umplut cu pene.”

”Nici vorbă”, răspunde Miriam; „acestea nu sunt pene, ci bucăți mici de hârtie, și îngerii sunt cei care golesc coșurile de gunoi în care copilul Isus a aruncat scrisorile copiilor care i-au scris la Crăciun. Da, sunt sigură, recunosc scrisoarea mea.”

”Eu”, răspunde Sefora cea gurmandă, „cred că e zahăr. Dacă măcar l-am putea gusta!”

Dar Daniel, fratele lor mai mare, care a auzit totul, s-a pus pe râs:

„Nici zahăr, nici scrisori rupte, nici pene! E zăpadă, zăpadă așa cum există în fiecare an în Europa, zăpada cu care se fac bulgări de zăpadă și oameni de zăpadă. Vom face mâine, dacă sunteți cuminți.”

”Ce păcat că nu e zahăr!” suspină Sefora punându-și limba pe geam.

Urechea

Când Noe a adunat animalele în corabie, a spus:

”Toate aceste animale cu siguranță se vor bate și se vor mușca de urechi. Prin urmare, ar fi prudent să le luăm urechile înainte de a urca pe corabie. Le vom da înapoi la debarcare.”

A instalat un vestiar și a ordonat fiilor săi să fie depoziteze acolo urechile, pe măsură ce urcă animalele.

Prima a fost cămila; apoi a venit calul, apoi vaca, apoi câinele, oaia, porcul, pisica, elefantul, iepurele, și în cele din urmă măgarul. Și toate, după cum le-a poruncit Noe, și-au scos urechile, și toate au primit în schimb un număr de la vestiar, atașat la un cordon înfășurat în jurul gâtului lor.

Cu aceste măsuri de precauție, pacea a domnit pe corabie în timpul celor patruzeci de zile, cât a durat potopul.

În cea de a patruzeci și una zi, Noe a spus animalelor:

”Iată că vremea bună a revenit. Vă voi da înapoi urechile, și puteți pleca acasă.”

Apoi, unul după altul, toate animalele au mers la vestiar, și au primit urechile lor în schimbul numărului.

Cămilei i-a venit rândul penultima. Mai existau doar două perechi de urechi: propriile ei urechi, foarte mari, și cele ale măgarului, foarte mici.

Dar, înainte ca buna cămilă să-și poată arăta numărul, măgarul i-a trecut printre picioare și a început să zbiere:

”Domnule Noe! Domnule Noe! Dă-mi urechile. Este perechea aia mare de acolo. Mă grăbesc!”

Tata Noe era atât de obosit, încât nu a văzut că numărul pe care i l-a dat măgarul viclean este greșit.

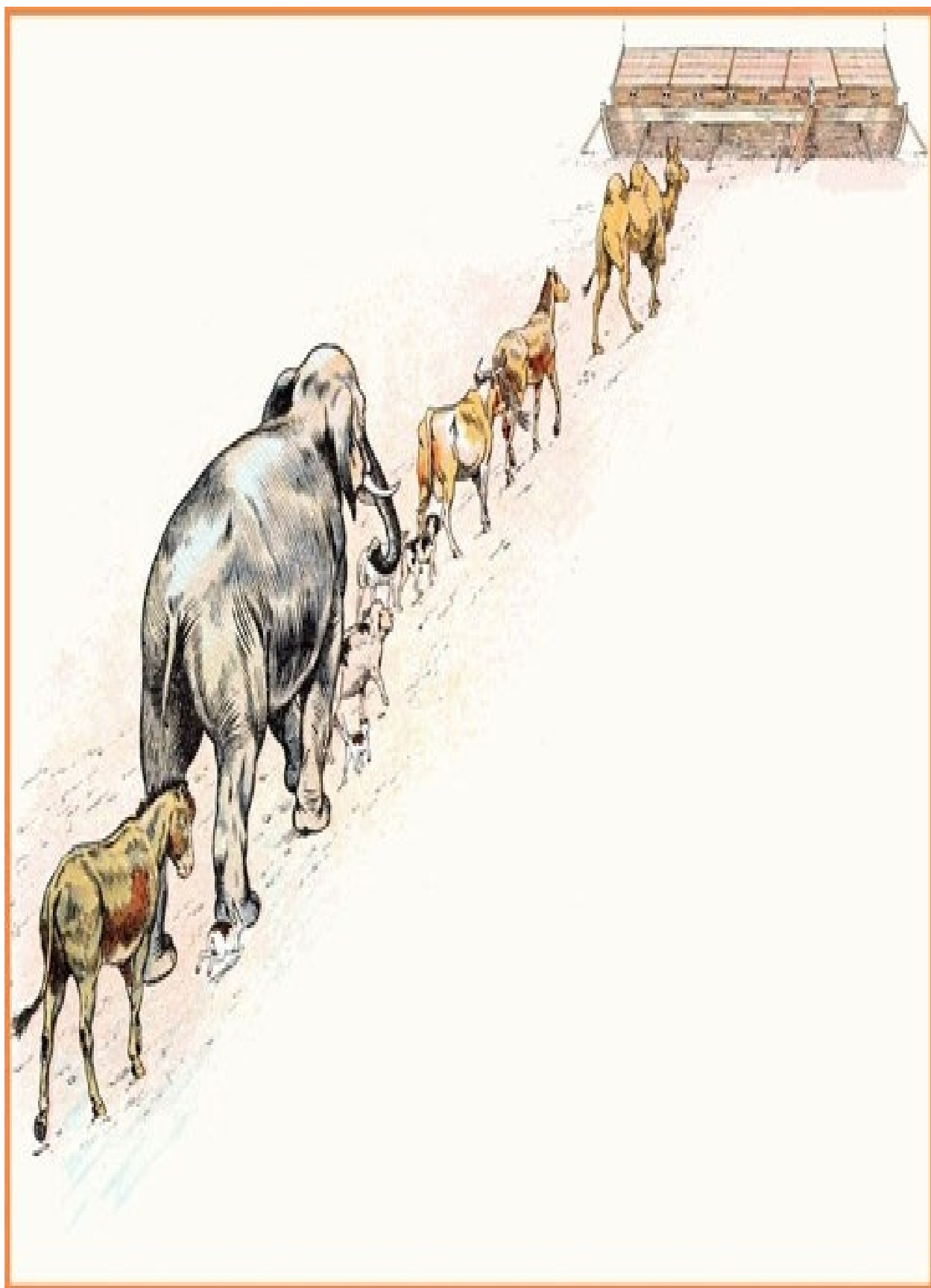
”M-ai înnebunit! Uite, ia-le, dispari!”

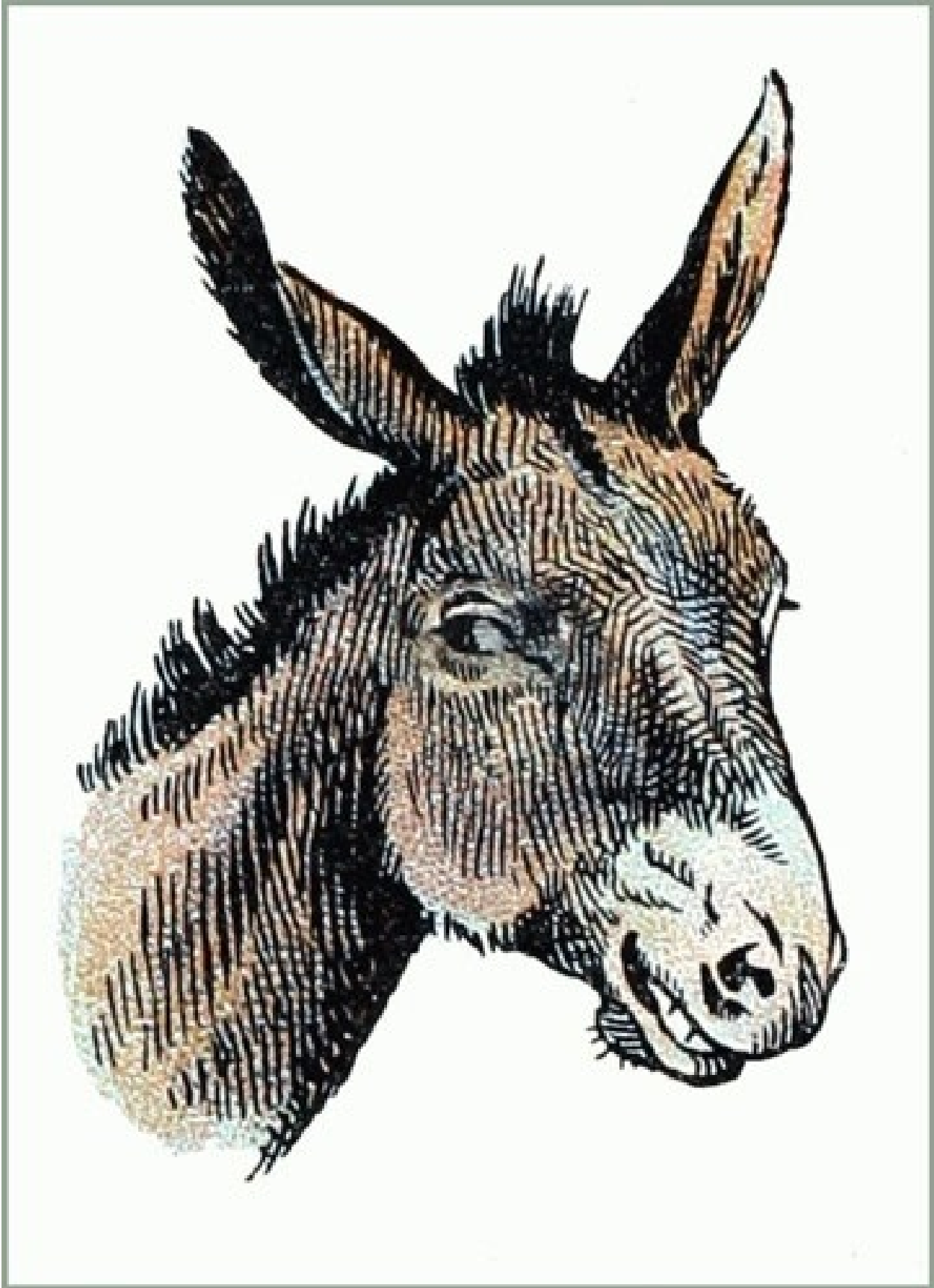
Noe i-a dat superbe urechi de cămilă măgarului care a fugit tropăind de bucurie.

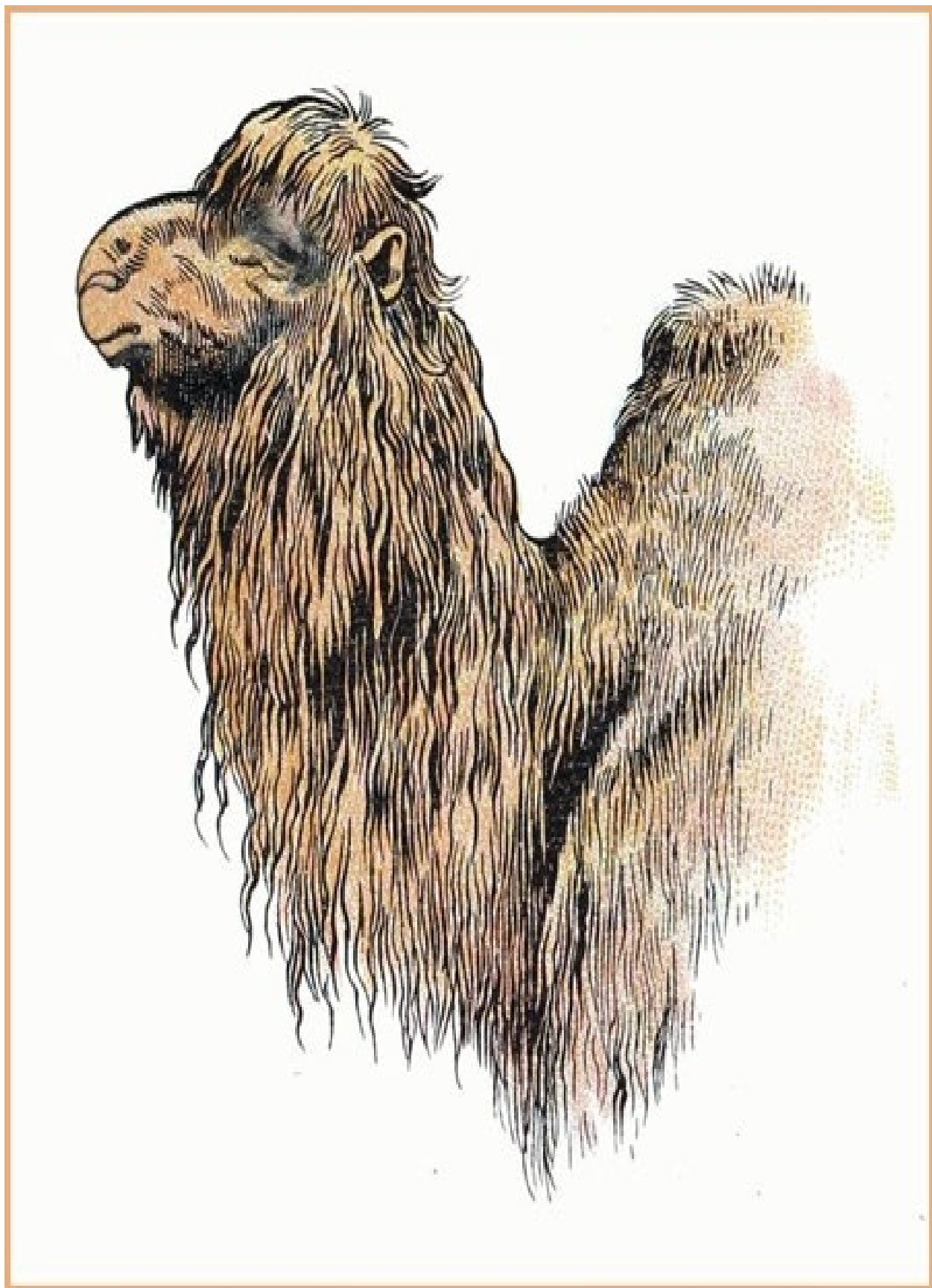
Atunci când cămila a deschis în cele din urmă buzele pentru a cere ceea ce era al ei, în vestiar nu se mai găseau decât urechile măgarului, cu care a trebuit să se mulțumească.

Și de aceea cămila, care este un animal mare, are urechi așa de mici, în timp ce

măgarul, care este mult mai mic, le are așa de mari.

Mazărea

A fost odată un prinț care a vrut să se căsătorească.

El a vrut să se căsătorească cu o prințesă, dar niciuna dintre cele care i-au fost prezentate nu i se părea destul de prințesă.

Acum, într-o zi cu furtună, a sunat cineva la poarta castelului.

Regele a deschis el însuși, și s-a găsit la poartă în fața unei tinere fete ale cărei haine erau ude, avea părul ciufulit și pantofii acoperiți cu noroi.

Părea aproape o cerșetoare. Dar când regele a întrebat-o cine era, ea a răspuns că ea fusese o prințesă.

Regele a primit-o în castel.

”Vom vedea noi dacă este o prințesă,” gândi regina.

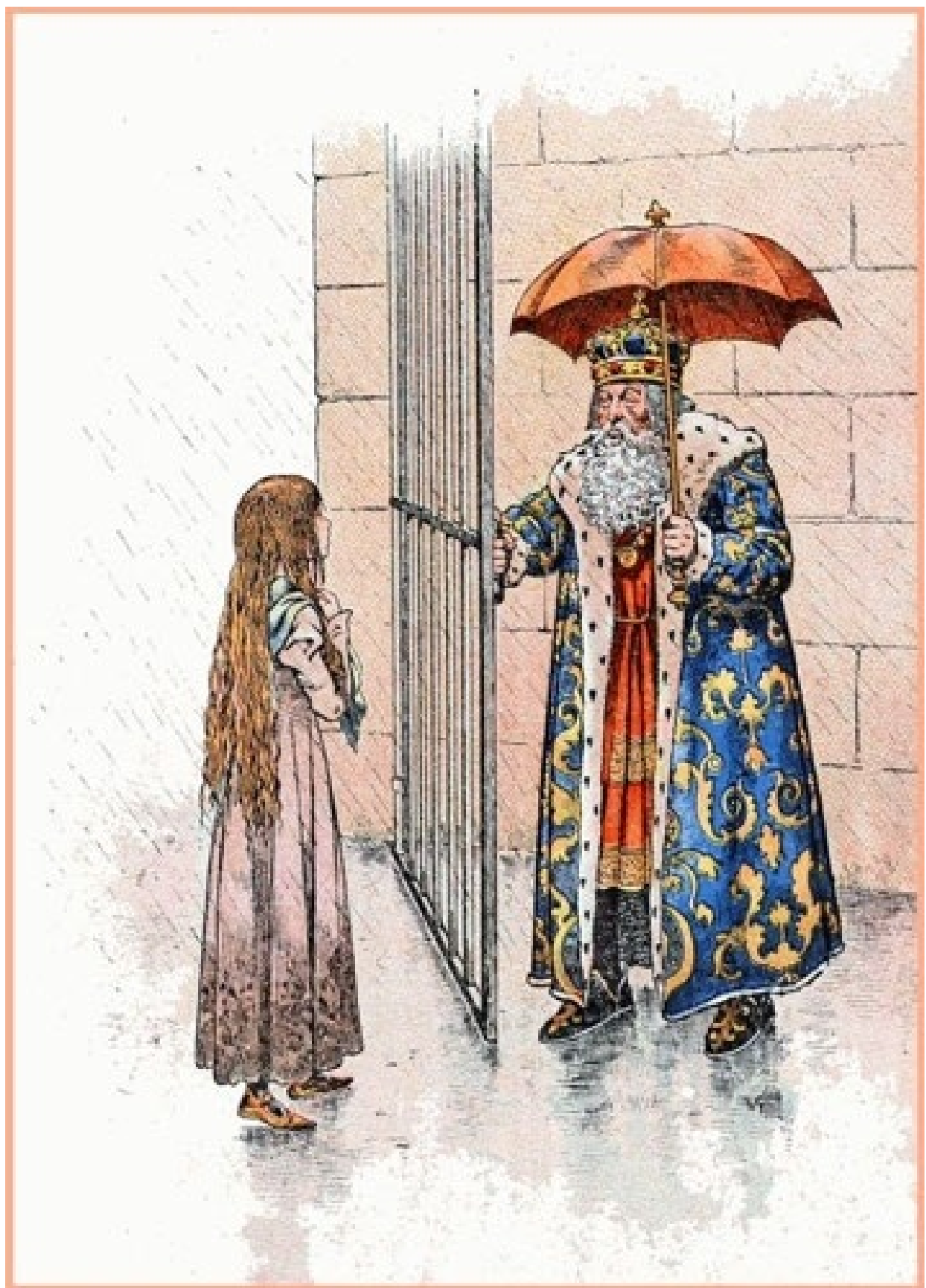
Ea a ordonat servitorilor să pregătească un pat pentru fată, dar să pună un bob de mazăre sub douăzeci de saltele care alcătuiau patul.

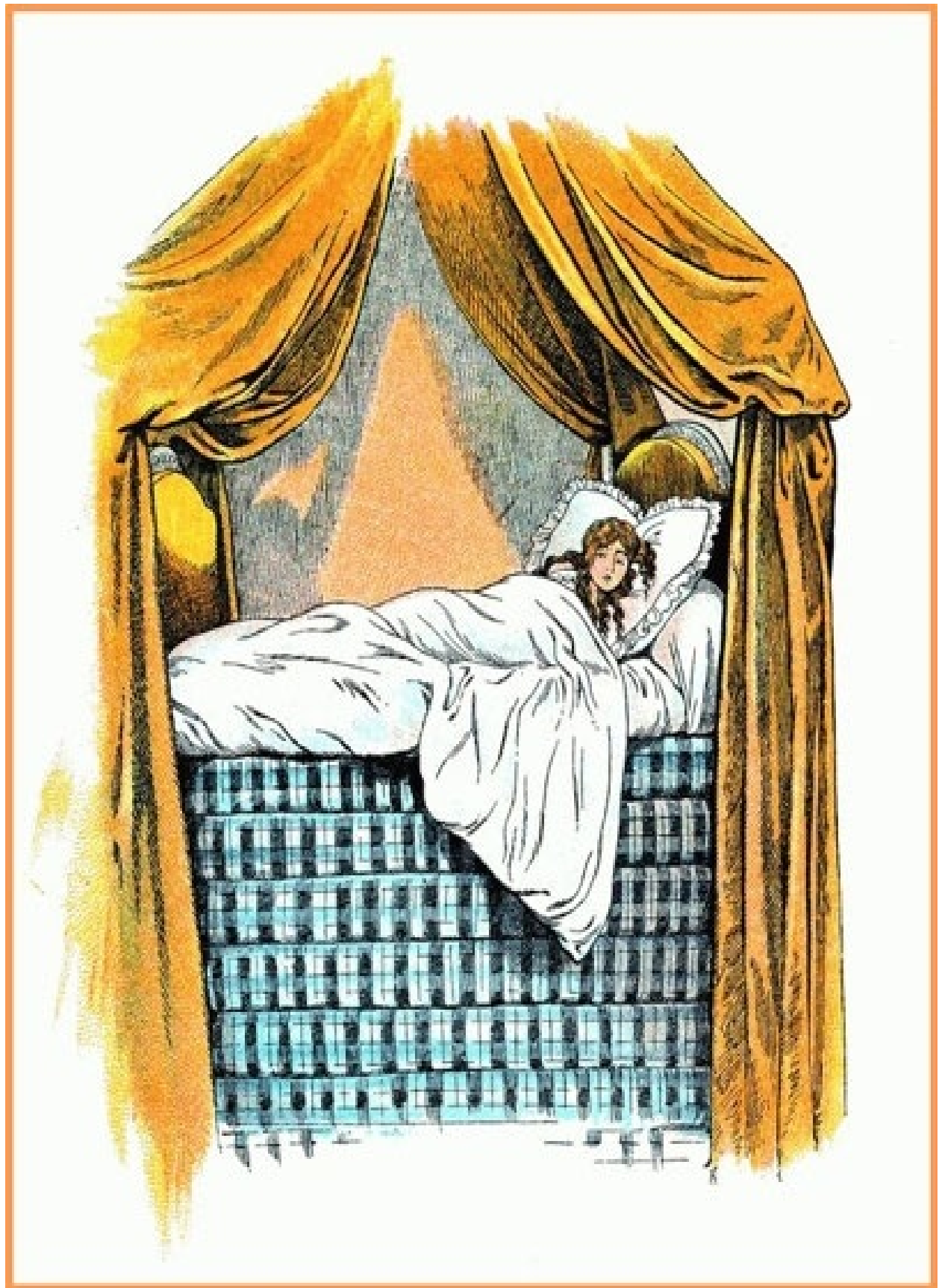
A doua zi, regina a întrebat fata cum a dormit.

”Foarte rău”, a spus ea. ”a fost ceva dur și rotund în patul meu; am vânătăi pe tot corpul.”

”Ce fericire!” a gândit prințul, care ascultase în fața ușii. ”Pentru a avea pielea atât de fină, trebuie să fie o adevărată prințesă.”

Și îndată i-a cerut mâna.

Coada

O familie de șobolani trăia într-o pivniță plină de mărfuri.

Șobolanii se simțeau acolo foarte bine, pentru că erau multe lucruri bune de mâncat, mai ales săpun și lumânări.

Erau acolo, de asemenea, butoaie și mai mari și mai mici. Nu se știa ce conțineau. Dar într-o zi mama Șobolan a descoperit un butoi al cărui dop fusese îndepărtat. Ea a mirosit, apoi s-a băgat coada în butoi și a retras-o pentru a gusta.

”Ce noroc!” a exclamat ea: ”Acesta este sirop de coacăze. Repede, dragii mei, răsfățați-vă!”

Dar șobonaii cei mici alunecau pe burta butoiului și nu puteau ajunge în partea de sus. Rămași jos, au plâns de supărare și lăcomie.

Atunci mama Șobolan a avut o idee. A plonjat din nou coada în butoi; apoi, atunci când coada a fost bine înmuiată în sirop, a fugit la marginea butoiului și, întorcându-se, a lăsat-o să atârne.

Șobolanii cei mici, ridicându-se pe picioarele din spate, reușiră să ajungă la coadă, și fiecare pe rând a lins vârful cozii, le fel ca pe o bomboană.

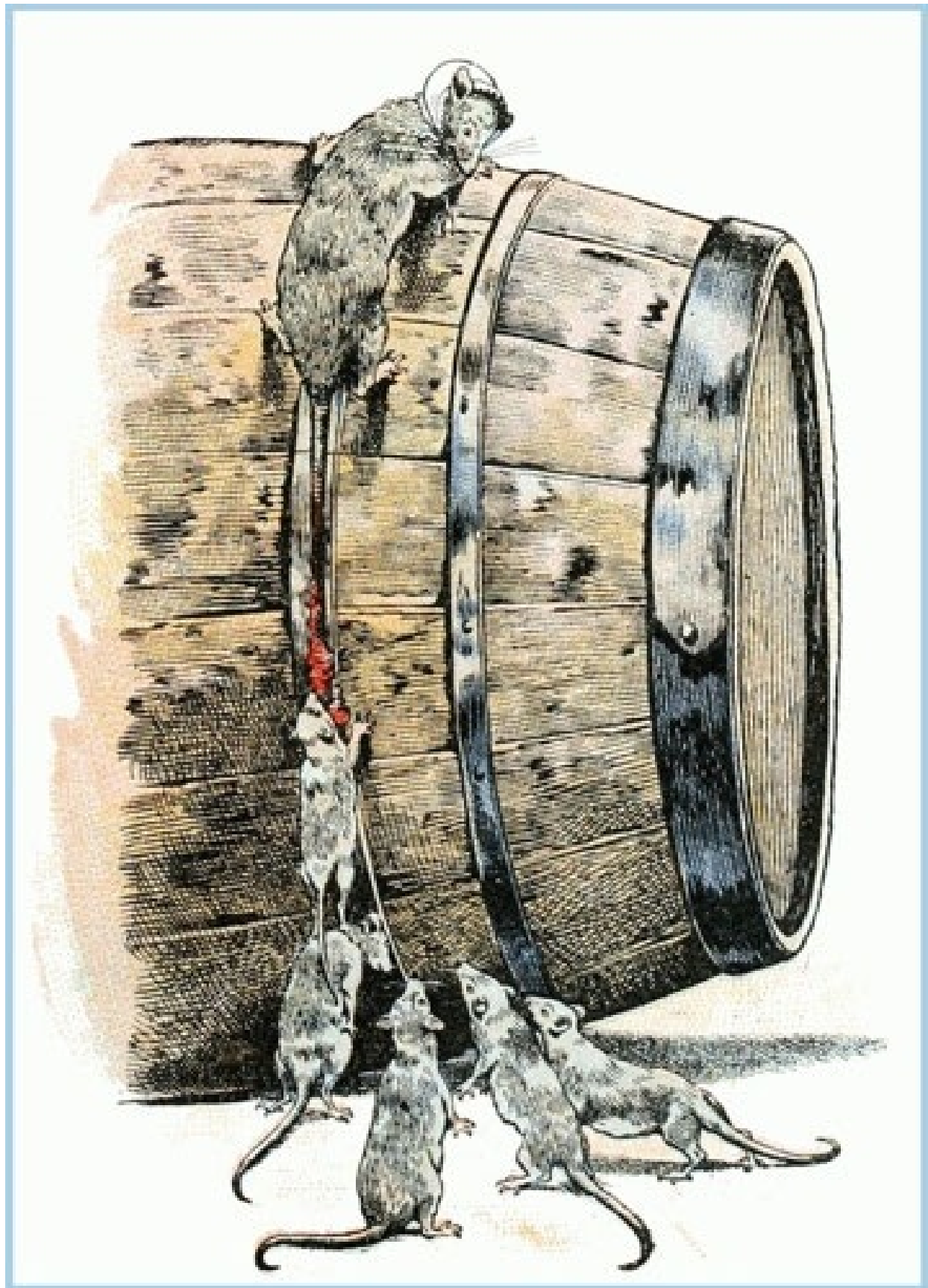
De douăzeci de ori, de o sută de ori, mama Șobolan s-a plimbat de la gura butoiului la marginea acestuia. În doar câteva zile el era pe jumătate gol, iar coada mamei Șobolan nu mai era suficient de lungă pentru a absorbi ceea ce mai rămăsese din sirop.

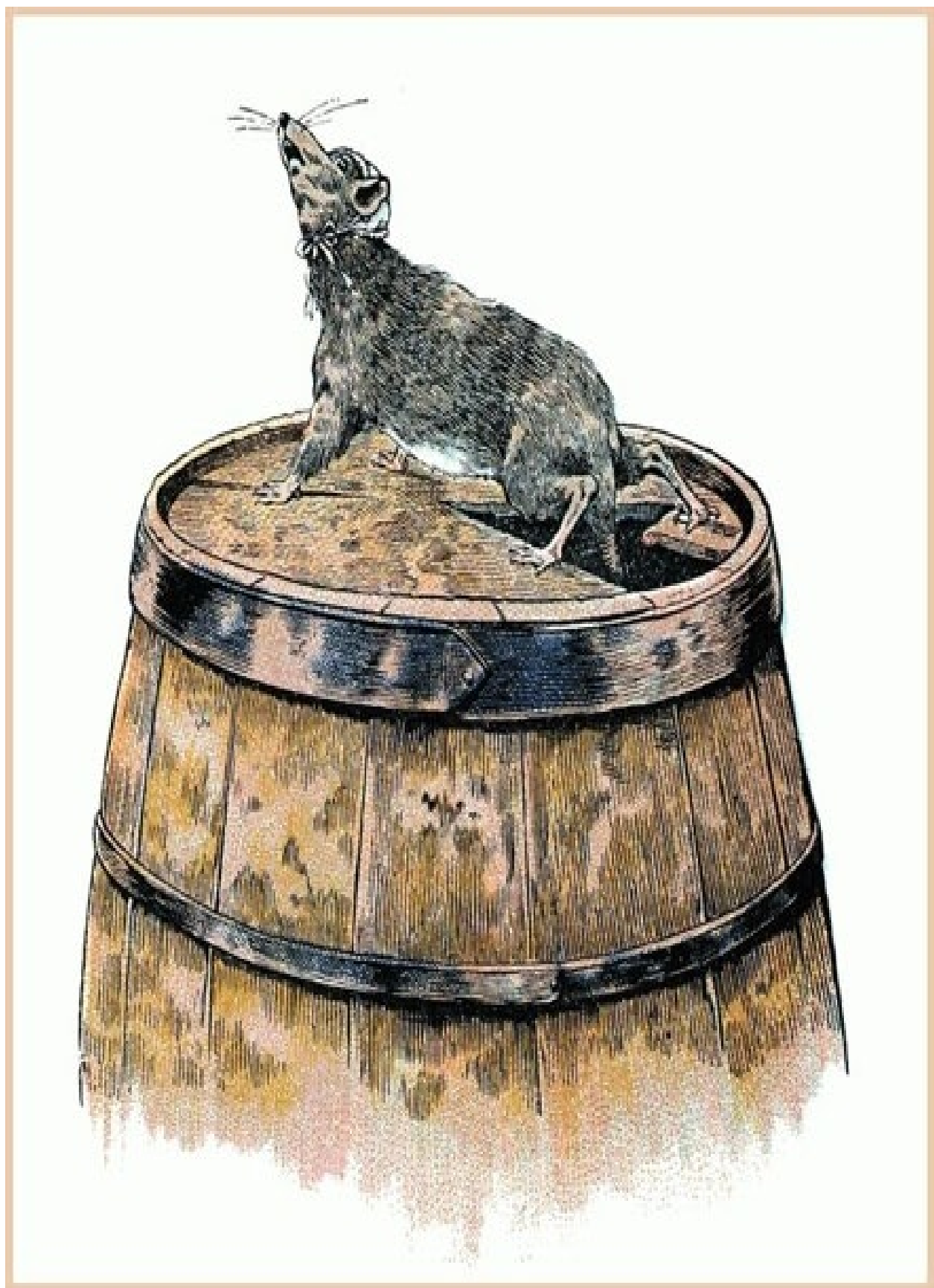
Dar ceva mai departe se găsea un alt butoi mai mic care era pe jumătate desfăcut.

„Va fi mai comod“, își spuse mama Șobolan.

Și, fără a-și lua precauția de a mirosi, își înmuie coada până la fundul butoiașului.

Dar când a încercat să o scoată, a scos un strigăt de durere. Coada ei nu a mai ieșit, fusese lipită, prinsă într-un butoi cu lipici.

Privighetoarea

Împăratul chinez avea în grădina lui o privighetoare pe nume Bulbul și care era prietena lui.

Bulbul îi mânca din mână, și, pe timp de noapte, atunci când împăratul nu putea să doarmă, Bulbul îi cânta atât de frumos, încât împăratul uita de toate grijile profesiei sale.

Dar într-o zi ministrul său a spus:

”Eu știu o privighetoare care cântă și ziua și are un penaj foarte frumos.”

Și a adus împăratului o pasăre pictată în culori strălucitoare și care era întoarsă cu o cheie pentru a o face să cânte.

Și împăratul a găsit noua privighetoare atât de frumoasă, și a ascultat cântecul ei atât de des, încât a uitat de Bulbul. Și Bulbul ar fi murit de foame dacă fata bucătarului nu ar fi adoptat-o.

Dar, forțând mecanismul privighetoarei mecanice, cheia s-a rupt, iar pasărea s-a oprit din cântat.

Nimeni nu a reușit să o repare, și împăratul a fost atât de trist încât s-a îmbolnăvit grav.

Dar, într-o noapte când era pe moarte, a auzit dintr-o dată lângă patul lui o voce atât de melodioasă încât a simțit că revine din nou la viață.

Era Bulbul care cânta. Și Bulbul a cântat până când împăratul a fost complet vindecat.

”Oh! Bulbul,” a spus împăratul, ”penajul tău este mai puțin frumos, și tu nu câți tot timpul ca cealaltă; dar tu ești un prieten, și ai venit atunci când aveam nevoie de tine.”

Și împăratul, recunoscător, a ordonat pentru Bulbul o cușcă de aur și o mică coroană de diamante.

Bradul

Era odată un brăduleț care visa să devină catargul unei nave pentru a călători și a vedea lumea.

Când a crescut, a fost doborât, depozitat de scoarță, și a devenit, conform dorinței sale, catargul unei fregate.

Dar s-a plictisit din cauza lungimii și monotoniei călătoriilor pe mare.

„Ah“, spunea el, „ce bine era în pădurea mea natală! Aveam iarba la picioarele mele și, uneori, cuiburi în ramurile mele; și copilașii adunau acele mele, și de multe ori dansau în jurul meu cântând. Și acum sunt uscat, gol și singur. Ah! dacă aș fi știut! Dacă aș fi fost măcar un stâlp uns la sărbători!”

Și ofta atât de tare încât toate cablurile scârțâiau.

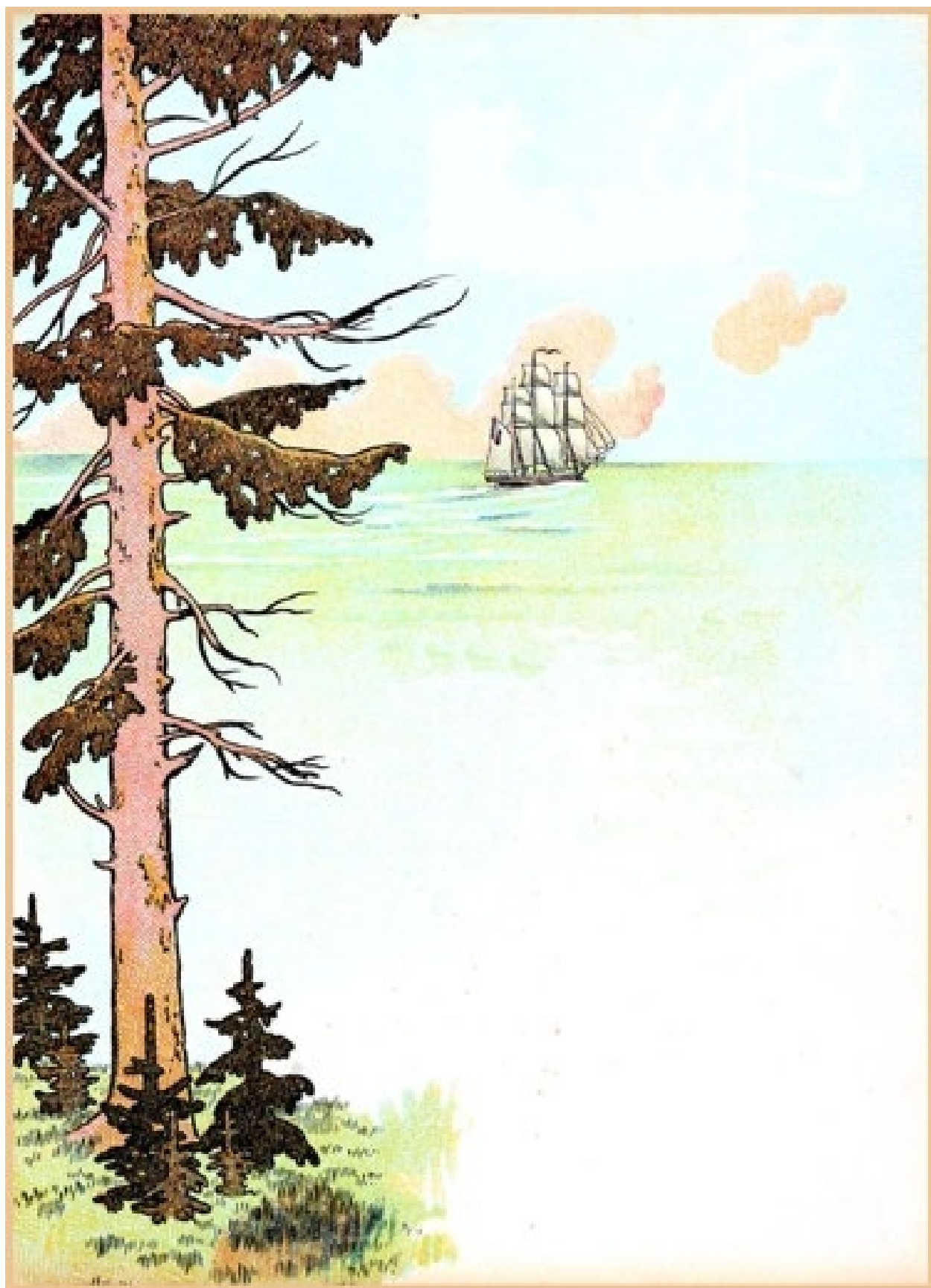
Dar, în acest moment o turmă de rândunele au zburat pe mare pe deasupra lui.

Ele veneau din țările nordice și se duceau în Egipt.

Ele au coborât pe vas și au aterizat pe catarg, pe care l-au acoperit aproape în întregime cu aripile lor. Catargul auzea chiar și inimile lor mici cum băteau, și

penele lor care foșneau ca un foșnit de frunze.

A ascultat ce vorbeau între ele. Tocmai vorbeau despre țara lui, de unde veneau. Și bietul brad se simțit atât de fericit, încât a adormit visând că a fost dus înapoi la pădurea lui.

Broasca țestoasă

Ion, Petre și Paul s-au la cursele de cai cu părinții lor. Au văzut cum alergau caii, și s-au distrat mult.

Odată ajuns acasă, Ion le zise fraților săi:

”Ce-ar fi dacă am organiza și noi curse?”

”Dar nu avem cai”, răspunse Petre.

”Ce contează? Fiecare dintre noi avem o broască țestoasă, broaște țestoase pot alerga la fel de bine ca și caii; mai lent, asta-i singura diferență.”

Fiecare copil a plecat să-și aducă broasca țestoasă. Apoi au ales trei melci frumoși, ca jockey.

Ion a adus cutia lui de culori, și a pictat pe fiecare melc o vestă diferită, una galbenă, una roșie, una verde.

De asemenea, a vrut să le facă și căști. Dar melcii au spus:

”Nu, mulțumesc”, și și-au retras coarnele.

Cei trei copii pregătit o pistă în grădină, cu marcaje la finis, și o tribună cu trandafiri și garoafe, care erau doamnele elegante.

Apoi au aliniat cele trei broaște țestoase cu trei melci pe ele, iar Ion a dat semnalul de plecare.

Dar, vai! niciuna dintre cele trei țestoase nu s-au mișcat.

Atunci Petre a alergat să-și caute toba, și Paul gădila cozile țestoaselor cu nuiele.

Țestoasele s-au decis în cele din urmă să se urnească. Dar, în loc să meargă drept înainte, o luau la dreapta sau la stânga, și șestoasa lui Paul chiar s-a întors.

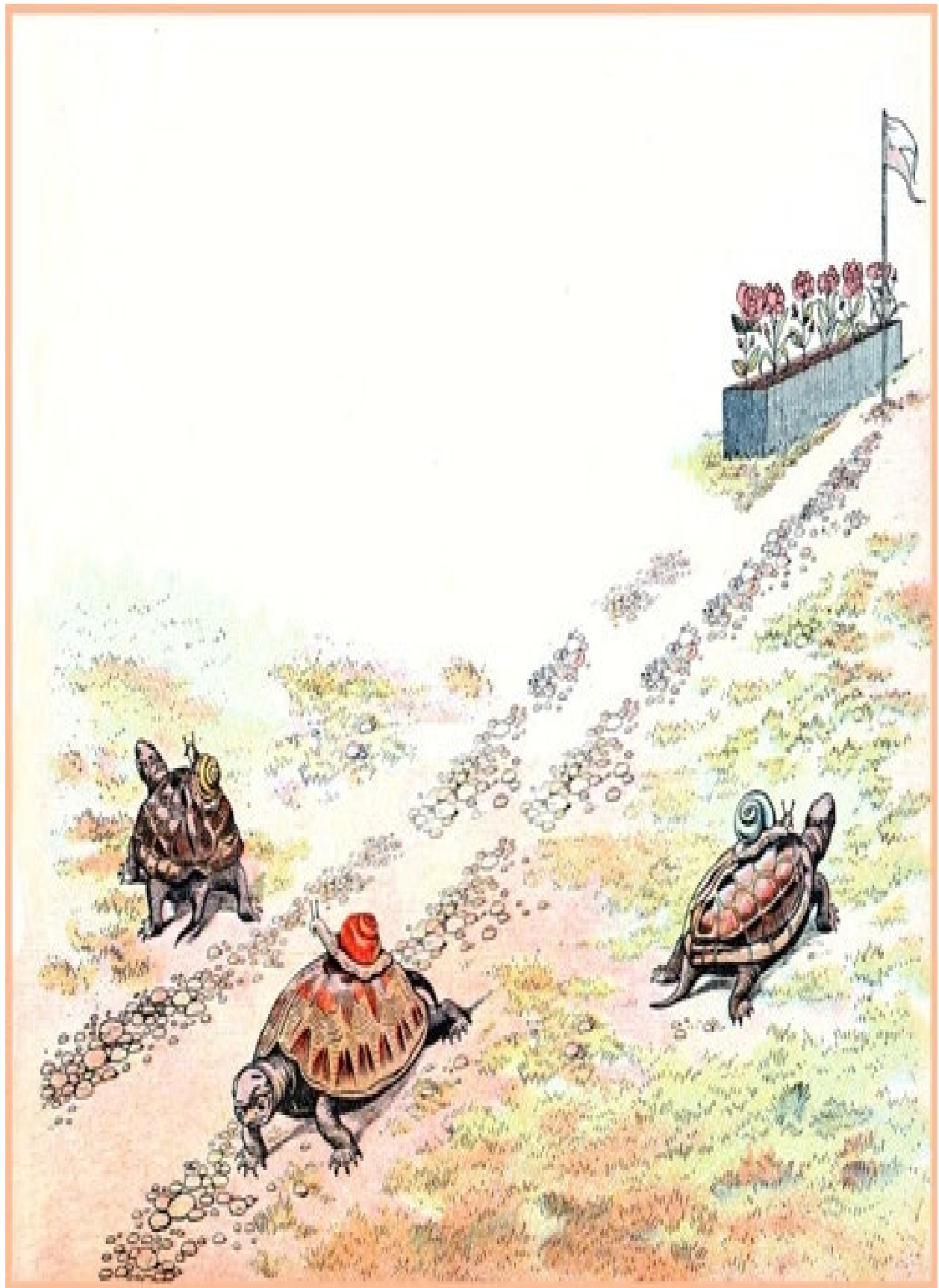
Atunci lui Ion îi veni o idee:

”Ce-ar fi dacă am pus salată în loc de marcaje!”

Și imediat, la finisul pistei, copiii au plantat trei salate frumoase.

Când au văzut broaștele țestoase aceste legume apetisante, au luat-o din loc de la sine, și cea a lui Ion mergea atât de repede încât jocheul ei, vreau să spun melcul ei, a căzut la pământ.

Ea a ajuns prima la finis; și, drept recompensă, i-au dat să mănânce marcajele, vreau să spun salatele, și chiar și trandafirii și garoafele din tribună, care întruchipau doamnele elegante.

Universul

Acesta este un cuvânt mare și un lucru foarte mare, de asemenea; pentru că înseamnă lumea întreagă.

Dar aceasta poate însemna, de asemenea, locul în care se trăiește, unde cineva are obiceiurile sale și unde cineva este fericit.

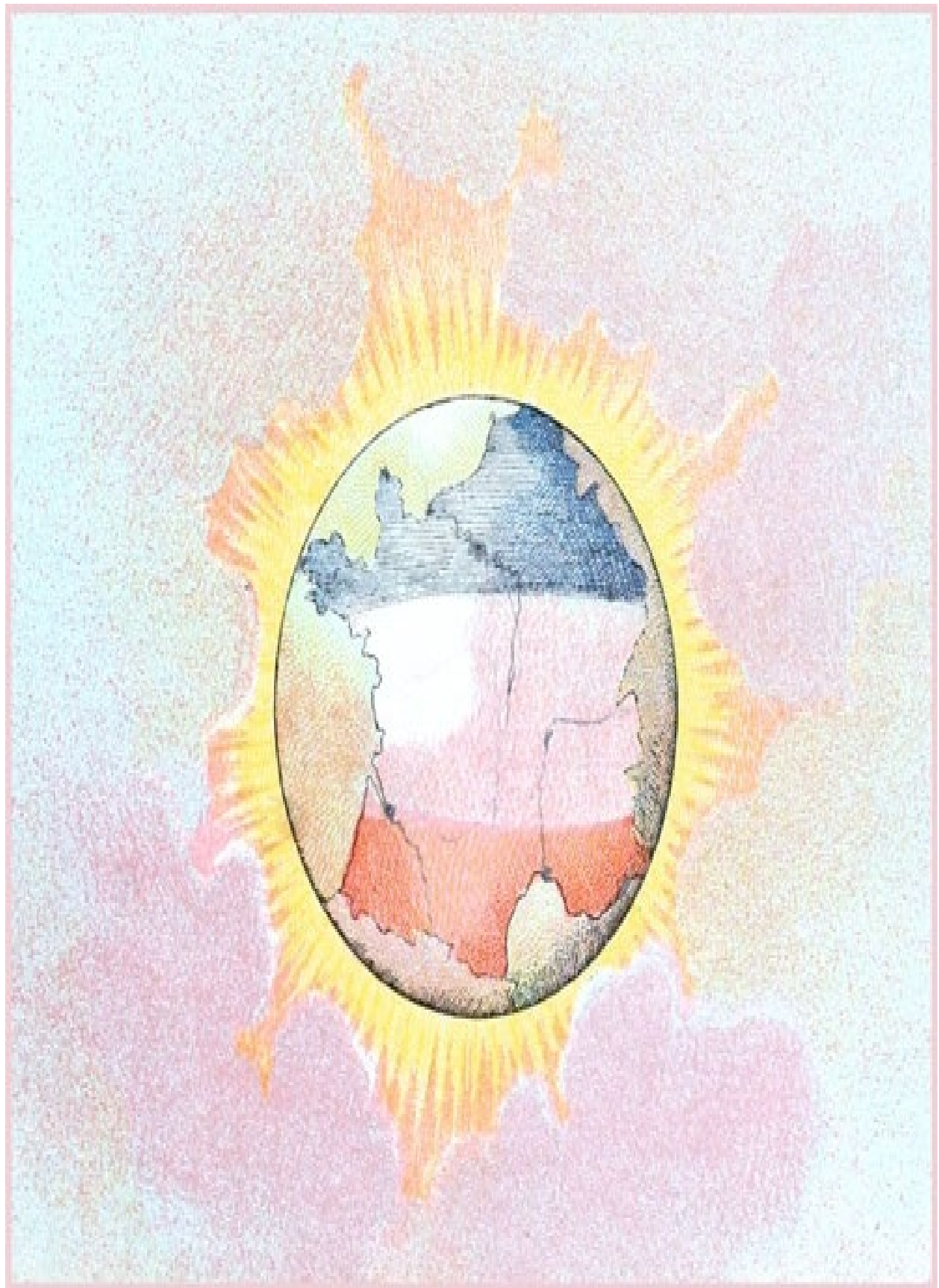
Astfel, sala de mese este universul muștei.

Iazul este universul peștelui.

Pajiștea este universul vacii.

Pădurea este universul iepurelui.

Satul sau orașul este universul vostre, dragi copii; și, atunci când veți crește mari, acesta va fi toată țara, cu mările, insulele, regiunile, și tot ce veți vedea, și tot ceea ce veți înțelege.

Violetele

Știți, dragi copii, că violetele sunt emblema modestiei. Căci ele cresc în pădurile întunecate, la umbra altor plante; și chiar își ascund chipul delicat în spatele frunzelor lor verzi mari, la fel ca fetele timide în spatele evantaielor lor.

Într-o zi, un poet se plimba într-o pădure unde erau multe violete care îmbălsămau delicios aerul.

Îmbătat de acest parfum, a făcut versuri în cinstea unei flori umile din pădure și le-a recitat cu voce tare.

La picioarele lui, o violetă l-a auzit. Ea credea că vorbea doar pentru ea, și văzându-se astfel cântată de un poet, aceasta a făcut-o să uite toată modestia.

Și-a întins gâtul din spatele frunzelor, și-a întors capul infatuată spre stânga și spre dreapta, și s-a admirat cu plăcere într-o picătură mare de rouă care rămăsese agățată pe o frunză de iarbă.

”Ah,” spuse ea, ”cât de frumoasă sunt și cât de bine mă simt! Probabil că sunt mai frumoasă decât celelalte flori, iar parfumul meu trebuie să fie mai plăcut decât toate celelalte parfumuri ale pădurii, pentru că numai mie mi-a dedicat poetul versuri.”

Dar în acel moment trecea pe acolo vechea zână a pădurii, care este

supraveghetoarea florilor.

Cu bagheta ei, ea bătu obrazul violetei.

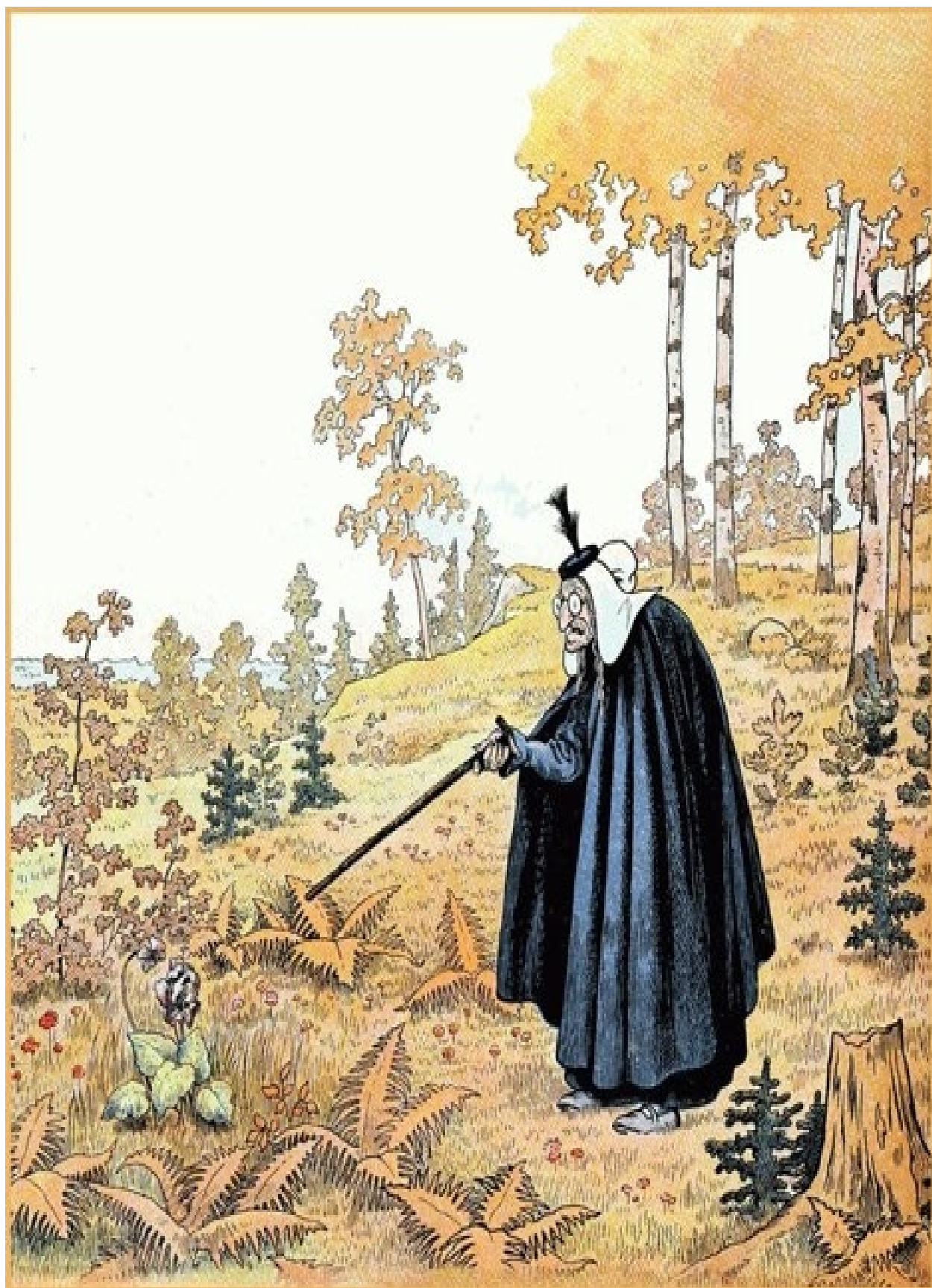
”Mică neobrăzată,” spuse ea, ”întoarce-te sub frunza ta și o să te pedepsesc pentru vanitatea ta, îți iau parfumul.”

Violeta era dezolată. A plâns atât de mult încât unei tinere zâne, care se plimba pe acolo, i s-a făcut milă de ea.

"Biata mea fetiță", a spus ea, "nu mai pot să-ți redau parfumul; dar din moment ce suferi atât de mult, voi transforma lacrimile tale în cele mai clare petale, purpurii; și cel puțin, dacă nu ești parfumată, vei fi mai frumoasă.”

Și, după ce a spus asta, zână a schimbat violeta din pădure într-o violetă de Parma.

Și de aceea violetele de Parma nu au parfum.

Xavier

Micul Xavier le-a spus micilor lui prieteni, Maurice și Jean:

”Să ne jucăm! Eu voi fi antrenorul, Maurice va fi calul, iar Jean va fi câinele care latră după mașină.”

Maurice a făcut foarte bine pe calul. Se apleca, își ridica picioarele foarte sus și părea să se distreze bine.

Așa că Xavier a spus:

"Aș vrea să fiu eu calul ..."

”Cum vrei”, spuse micul Maurice.

Micul Jean, care făcea mereu pe câinele, lătra cu toată puterea, alerga în dreapta și în stânga și părea foarte mulțumit.

Așa că Xavier a spus:

”Aș vrea să fiu eu câinele.”

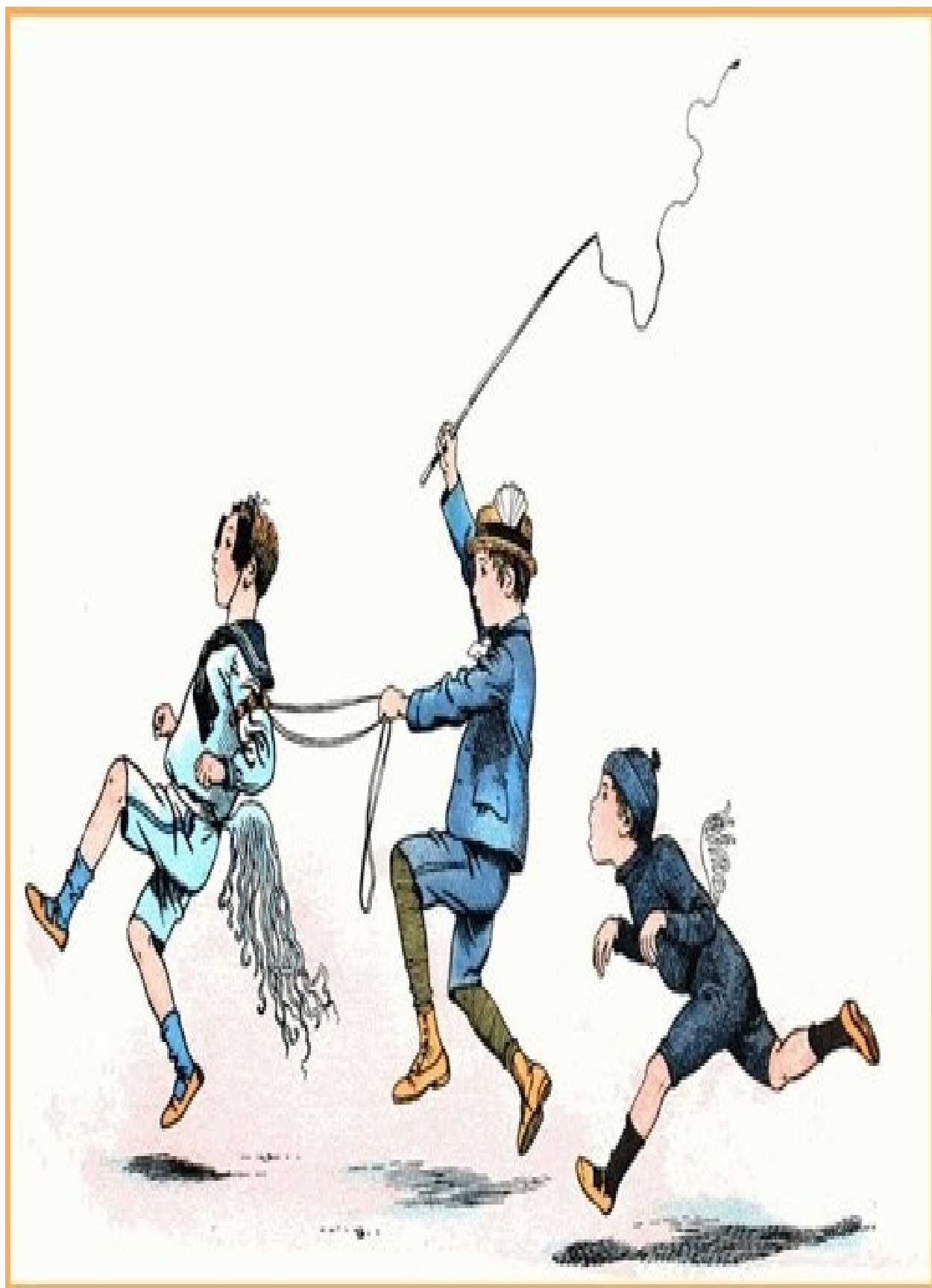
Dar mama lui, care privea pe cei trei copii, i-a spus lui Xavier:

”Cred că ai vrea să fii toate deodată, antrenor, cal și câine.”

”Oh! Da”, spuse Xavier.

”Dar nu poți fi toate. Trebuie să alegi.”

”E enervant.”

Yvonne

Yvonne era o fetiță care nu putea să stea liniștită la masă. Ea se răsucea, se apleca spre dreapta, spre stânga, în față, în spate; cobora de pe scaunul ei pentru a se juca cu câinele Medor, sau lua pisica Minouche pe genunchi.

Mama ei o certa, tatăl ei o pedepsea, dar Yvonne nu se cumințea.

Într-o zi, era duminică, a fost un prânz foarte bun, cu cremă de ciocolată și o mulțime de prăjituri.

Yvonne promisesese să fie cuminte, pentru că nu dorea să fie lipsită de desert.

La început, totul a mers bine. Dar, puțin câte puțin, fetița a fost recucerită de obiceiul ei prost: se legăna pe scaun, înainte și înapoi, în timp ce câinele Medor și pisica Minouche se uitau la ea cu un aer ca și cum ar spune:

”Ai grijă! Ai grijă! Știm pe cineva care va cădea.”

Și într-adevăr, dintr-o dată și-a pierdut echilibrul. A vrut să se țină de masă; s-a agățat de masă și bum! Totul s-a răsturnat peste ea și pe scaunul ei, totul, vase, sticle, pahare, furculițe și crema de ciocolată. O dureau brațele și picioarele și a trebuit să o ducă în pat.

Medor și Minouche s-au lamentat la început, apoi s-au consolat mâncând de sub masă crema de ciocolată și prăjiturile.

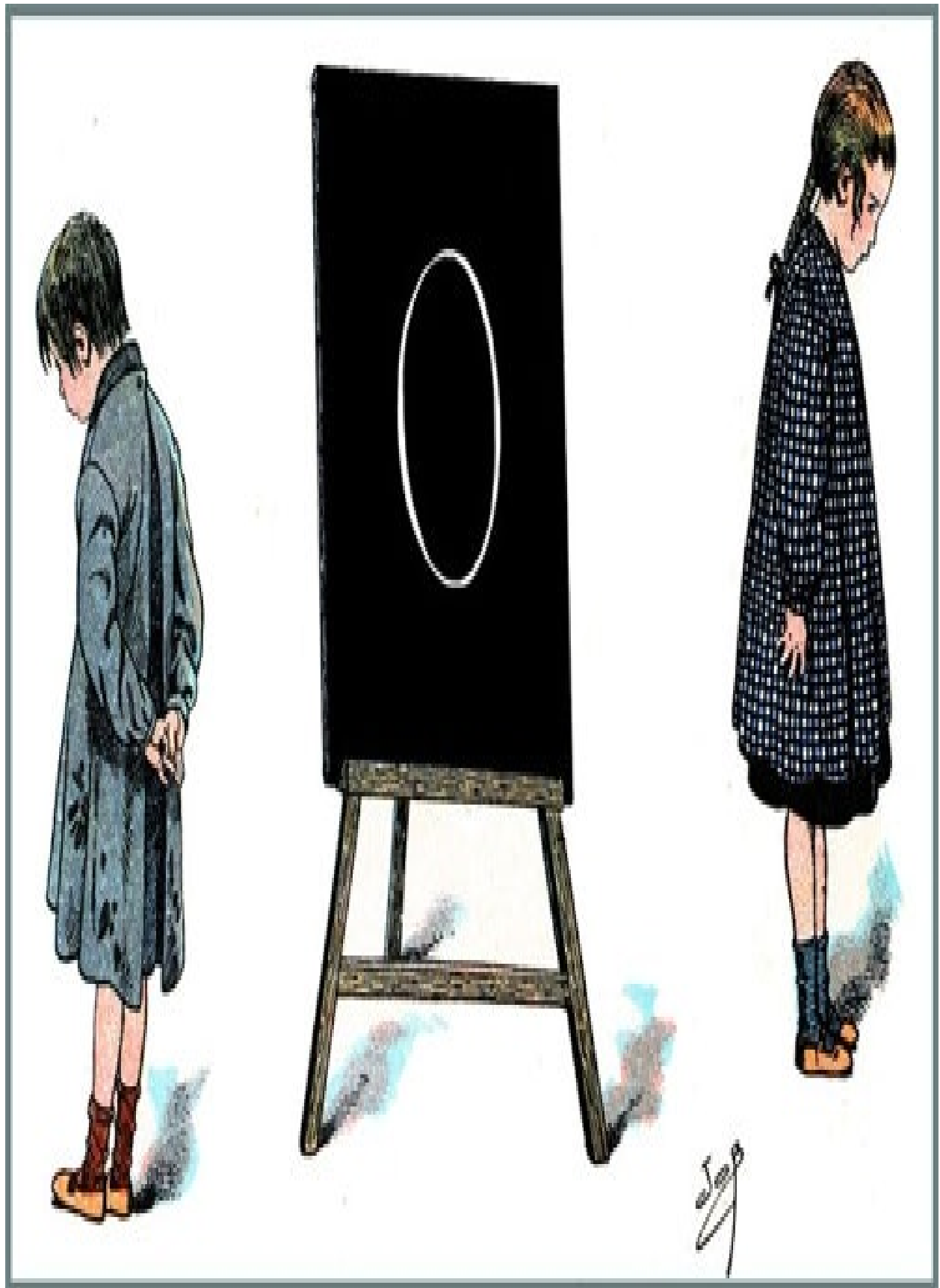

Zero

În viață, când cineva nu are valoare, ceilalți îi spun că este un ”zero”.

În concluzie învățați alfabetul și citiți aceste povești și jur că nu se va spune niciodată despre voi:

”Micuța Maria? Micul Ionel? Oh! E un zero.”

ABCDEFGHIJKLM
NOPQRSTUVWXYZ

Despre autor - Prefața originală

Jules Lemaitre iubea foarte mult copiii. El însuși avea, cât timp a fost profesor la Grenoble, o fiică, Madeleine, care a murit după o lună și el nu s-a consolat niciodată.

Mai târziu a devenit un naș delicios pentru mulți copii. Toată lumea știa poveștile fermecătoare scrise pentru finii lui și finele lui, cum ar fi Ideile lui Liette, Iubiții prințesei Lilli, Boum, această fetiță ciudată din Bagdad, și cea derivată din poveștile lui Perrault, Iepurele alb și trifoilul cu patru foi.

La Paris, în atelierul său mare din Rue d'Artois, căptușit cu aurul palid al prețioaselor legăturii, lui Jules Lemaître îi plăcea să primească copii, pe care îi copleșea cu prăjituri și dulciuri și deschidea pentru ei un sertar misterios al bibliotecii sale din care apoi se răspândeau pe covor cele mai neașteptate jucării, colecționate cu aproape la fel de mult dragoste ca și cărțile.

Astfel a ajuns el să scrie un Alfabet. L-a început în vara anului 1913, în Royan, unde locuit mult timp. A căutat subiectele în timp ce se plimba pe jos încet, - respira deja cu greutate, - între pini și mare, iar seara își povestea poveștile, „încercându-le“ pe nepoții din Africa, râzând cu ei, sau spunând, dezamăgit, când pe aceștia nu îi interesa: ”Este ironic și prea scurt! Ca și oamenii primitivi, copiii urăsc spiritul și adoră detalii; să le amplificăm cu simplitate!”

Iar a doua zi relua povestea.

Una dintre ultimele sale bucurii, în mai 1914, când doctorul i-a interzis orice

activitate inventivă, a fost de a copia el însuși, cu un scris din ce în ce mai mic și mai imaterială, poveștile pentru copii.

A primit corectura la Tavers, la sfârșitul lunii iulie.

Era deja copleșit de deficiențe. Se uita, trist, la imagini, apoi spunea cu un zâmbet sfâșietor, ”Voi învăța să citesc din nou din propriul meu alfabet!”

Câteva zile mai târziu, a venit războiul, iar Jules Lemaître a avut un atac de cord major. Dar în acest timp a recomandat corecturile, și, printr-un scrupul excesiv, a cerut să se indice faptul că toate poveștile nu au fost în întregime rodul imaginației sale, ci au fost uneori inspirat din Andersen, Florian, și chiar, precum în Berbecul, din canonul Schmid.

Războiul a suspendat publicarea Alfabetului. Ulterior, editura Mame a oferit copiilor prin ilustrații ale lui Job, ultima carte a marelui lor prieten, care și-a păstrat până la sfârșit sufletul tandru și copilăresc.

Myriam Harry

Neuilly, 8 mai 1919

Despre translator

Nicolae Sfetcu

Asociat și manager MultiMedia SRL și Editura MultiMedia Publishing.

Partener cu MultiMedia în mai multe proiecte de cercetare-dezvoltare la nivel național și european

Coordonator de proiect European Teleworking Development Romania (ETD)

Membru al Clubului Rotary București Atheneum

Cofondator și fost președinte al Filialei Mehedinți al Asociației Române pentru Industrie Electronica și Software Oltenia

Inițiator, cofondator și președinte al Asociației Române pentru Telelucru și Teleactivități

Membru al Internet Society

Cofondator și fost președinte al Filialei Mehedinți a Asociației Generale a Inginerilor din România

Inginer fizician - Licențiat în fizică, specialitatea Fizică nucleară. Master în Filosofie.

Contact

Email: nicolae@sfetcu.com

Facebook/Messenger: <https://www.facebook.com/nicolae.sfetcu>

Twitter: <http://twitter.com/nicolae>

LinkedIn: <http://www.linkedin.com/in/nicolaesfetcu>

YouTube: <https://www.youtube.com/c/NicolaeSfetcu>

Editura

MultiMedia Publishing

*web design, comerț electronic, alte aplicații web * internet marketing, seo, publicitate online, branding * localizare software, traduceri engleză și franceză * articole, tehnoredactare computerizată, secretariat * prezentare powerpoint, word, pdf, editare imagini, audio, video * conversie, editare și publicare cărți tipărite și electronice, isbn*

Tel./ WhatsApp: 0040 745 526 896

Email: office@multimedia.com.ro

MultiMedia: <http://www.multimedia.com.ro/>

Online Media: <https://www.telework.ro/>

Facebook: <https://www.facebook.com/multimedia.srl/>

Twitter: <http://twitter.com/multimedia>

LinkedIn: <https://www.linkedin.com/company/multimedia-srl/>